

Evanghelia Adevărului

Efeseni 1:13, SCC: “În care și voi, auzind Cuvântul adevărului, Evanghelia salvării voastre, în care și crezând, ați fost sigilați cu Spiritul Sfânt al promisiunii”.



Calea Creștină

2018 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

Introducere:

Conform cu Efeseni 1:13, Evanghelia care salvează oamenii din pierzare eternă și îi duce la viața eternă este Cuvântul Adevărului, astfel doar Evanghelia Adevărului: salvează, nu orice mesaj al cultelor, despre care se pretinde a fi „evanghelie” și nu este! Astfel o altă evanghelie diferită de cea predicată de Domnul Iesus și apostolii Lui duce la a primi: un alt Iesus și un al Duh (2Corinteni 11:4, BC), la a crede în zadar (1Corinteni 15:1,2), și la a fi blestemat (Galateni 1:6-8), adică, duce la pierzare eternă! – Apocalipsa 22:18,19.

În ce privește Evanghelia adevărată putem preciza că: cuvântul evanghelie, în greacă **“euangelion”**, care apare de 127 ori în Scripturile Creștine și înseamnă: Bine-vestirea, Bunavestire, Vestea bună, Mesaj bun; în greacă: **ev** = bine și **anghelia** = veste (vezi Matei 5:23 n.s. GBV 1989).

Biblia ne spune că Autorul Evangheliei este Dumnezeu! În Galateni 3:8, SC, se menționează: **“Dar scriptura, prevăzând că Dumnezeu îndreptățește națiunile prin credință, a binevestit dinainte lui Abraam: „în tine vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”**. Dumnezeu Tatăl încă din Eden după păcatul lui Adam și Eva, a proclamat o profeție, o veste bună, și anume că Sămânța femeii (Iesus) va zdrobi capul șarpelui (Satan). Iar mai târziu tot Dumnezeu i-a spus vestea bună lui Avraam, că toate națiunile vor fi binecuvântate prin intermediul seminței lui (Geneza 3:15; 22:17,18; Galateni 3:9), iar națiunile vor fi socotite drepte nu prin fapte ci prin credință, iar îndreptățirea prin credință fac parte din Evanghelie!

În această lume se predică mai multe „evangelii”, însă toate sunt parțiale, superficiale, ele: trunchiază, taie din cerințele Evangheliei lui Christos, și prezintă un Isus fals, un Dumnezeu fals!

Această broșură are scopul de a prezenta **complet** Evanghelia, într-o ordine succesivă vom dezvolta cele 22 de învățături care fac parte din Evanghelia Adevărului și pe care noi trebuie să le predicăm la oameni:

Cuprins

Titlul capitolului:	Pagina:
1) Dumnezeu ca Creator care a creat lumea	4
2) Păcătoșenia omului	5
3) Harul lui Dumnezeu	8
4) Nașterea Fiului din Tatăl	10
5) Profețiile și promisiunile privitoare la Mesiah	12
6) Nașterea ca om prin Maria	15
7) Botezul lui Iesus	17
8) Lucrarea lui Iesus pe pământ	19
9) Jertfa pe cruce ca preț de răscumpărare	23
10) Coborârea lui Iesus în abis cu păcatele omenirii?	29
11) Învierea lui Iesus	31
12) Înălțarea la cer a Domnului Iesus	33
13) Venirea din nou a Domnului Iesus	35
14) Învierea morților	37
15) Judecata lui Dumnezeu	38
16) Regatul lui Dumnezeu	41
17) Căința față de Dumnezeu	46
18) Credința din inimă în Iesus Christos	48
19) Mărturia cu gura - rugăciunea dinainte de botez	49
20) Botezul în apă	50
21) Iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, salvarea și îndreptățirea	51
22) Rugăciunea de după botez	55

Notă:

Pasajele din Biblie sunt luate din Biblia Cornilescu sau din Biblia Cornilescu Revizuită.

Siglele altor traduceri la care se face referire în acest material:

GBV = Biblia editată de Gute Botschaft Verlag.

SCC = Scripturile Calea Creștină.

Alte prescurtări:

n.s. - notă de subsol.

d.Ch. - după Christos.

1) Dumnezeu ca, Creator care a creat lumea

În Apocalipsa 14:6,7, SCC, ni se spune ce conține Evanghelia: **“Și am văzut alt înger zburând în mijlocul cerului; având o Evanghelie eternă să evanghelizeze la cei locuind pe pământ, și la orice națiune, și trib, și limbă, și popor, zicând cu voce mare: „temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I glorie; pentru că a venit ora judecării Lui; și închinați-vă Celui făcând cerul și pământul, și marea și izvoarele apelor!”**”

Iată Evanghelia îndemnă la a recunoaște pe Dumnezeu ca, Creator, și ca urmare a acestei lucrări divine: teama și închinarea față de El!

În mod similar, atunci când apostolul Pavel a predicat Evanghelia pe Aeropag în Atena el a vestit pe Dumnezeul Creator , așa cum citim în Fapte 17:24-26, SCC: **“Dumnezeu, Cel făcând lumea, și toate cele ce sunt în ea, Acesta fiind Domn al cerului și al pământului; nu locuiește în temple făcute de mâini omenești; nici nu este îngrijit de mâini omenești, ca având trebuință de ceva; El dând tuturor viață și suflare și toate cele. Și a făcut din unu orice națiune de oameni, ca să locuiască pe toată fața pământului; hotărând: timpuri dinainte stabilite, și hotarele locuinței lor”**. Atunci când apostolul ajungea în comunități formate dintre națiuni, El în primul rând, Îl vestea pe Dumnezeul Creator, apoi pe Fiul înviat de El prin care va fi judecată lumea (Fapte 17:31).

În cazul comunităților evreiești care Îl cunoșteau pe Dumnezeul Creator încă din legea lui Moise, nu mai era nevoie să sublinieze că El a făcut lumea, ci se făcea legătura dintre promisiunile și profețiile Scripturilor ebraice cu persoana lui Iesus și le dovedea din Scripturi că El este Christosul sau Mesiah, adică Domnul și Regele uns și trimis de Dumnezeu (Fapte 5:31; 9:20; 13:16-42).

Având în vedere că unii din lume sunt ateï, agnostici, sau cred că trinitatea a creat lumea nu Tatăl ceresc și noi trebuie să predică pe Iehova Dumnezeu ca Creator (Apocalipsa 4:11).

2) Păcătoșenia omului

Evangelhia conține mesajul despre vinovăția omului, despre neascultarea lui Adam și Eva și a noastră față de legea lui Dumnezeu, în multe pasaje ale Evangheliei păcatul omului este arătat, vezi de pildă, în Evangelhia predicată de apostolul Petru (Fapte 2:23); a lui Ștefan (Fapte 7:51); de Pavel (Romani 3:9-23), etc.

Pentru a înțelege de ce avem nevoie de har, și în ce măsură avem nevoie de harul lui Dumnezeu, în primul rând, să vedem natura omului și păcatul.

Omul a fost creat perfect (Deuteronom 32:4), fiind coroana creației lui Dumnezeu, și o ființă superioară față de animale (Matei 6:26), deoarece am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1:26,27), fiind astfel înzestrați astfel cu calități spirituale și morale (Coloseni 3:10), ceea ce animalele nu au.

Oamenii au fost înzestrați cu voință liberă, astfel ei puteau alege liber binele sau răul (Geneza 2:16,17; Deuteronomul 30:19), deoarece Dumnezeu dorește o servire care să fie de bunăvoie nu robotică (Iosua 24:15). Astfel primii noștri părinți Adam și Eva aveau totul la dispoziție, aveau o grădină, un paradis și nu duceau lipsă de nimic, ba chiar aveau posibilitatea să mănânce din pomul vieții, prin care ar fi primit nemurirea, dar nu au făcut-o! – Geneza 2:9; 3:22

În Eden era o singură interdicție: să nu mănânce din pomul (Geneza 2:8-24).

Din păcate ei au ales neascultarea adică păcatul, și au mâncat din pomul cunoștinței egoiste a binelui și răului care a dus la consecințe dezastruoase pe plan spiritual, emoțional și fizic (Ecleziast 7:29; Geneza 3:1-19).

Una din consecințele cele mai dramatice ale păcatului este descrisă în Romani 5:12, și anume că păcatul duce la moarte, iar toate aceste consecințe rele, au fost transmise urmașilor lui Adam și al Evei. Astfel păcatul primilor oameni, a făcut ca omenirea să fie despărțită de Dumnezeu din punct de vedere spiritual, și i-a adus pe oameni într-o stare de degradare spirituală, morală și fizică care atrage după sine: boala, bătrânețea și moartea.

Biblia afirmă următoarele despre oameni: **„Deci ce? Venim noi înainte? Nu, nicidecum! Pentru că am acuzat deja și pe iudei și pe greci; ca fiind toți sub păcat, după cum a fost scris: nu este drept nici unu. Nu este nici unu: pricepând, nu este nici unu:**

căutând pe Dumnezeu. Toti s-au abătut, toți laolaltă sunt netrbnici; nu este cel făcând bunătate, nu este măcar unu...deoarece toți au păcătuț, și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3:9-12,23, SCC). De aceea, Sfânta Scriptură îl descrie pe om ca fiind: păcătos, nelegiuit, nedrept, viclean și vrășmaș cu Dumnezeu (Romani 3:9-12;8:7; 1Petru 3:18; 4:4), chiar așa zisele: “fapte bune”, nu sunt făcute prin Spiritul lui Dumnezeu, astfel el prin natura lui, nu poate face binele în măsura cerută de Dumnezeu ! De aceea, Biblia arată că omul este corupt, în Iov14:4; 15:14,16, se precizează: „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat ? Nici unul măcar!...cu cât mai puțin ființă urâcioasă și coruptă-omul, care bea nelegiuirea ca apa!”Astfel omul este o ființă coruptă, deoarece a moștenit păcatul de la părinți noștri: Adam și Eva, dar și mai mult decât atât, omul putea de multe ori sa se stăpânească, dar a dat curs păcatului, arătând că inima lui este rea și nespus de înșelătoare (Ieremia 17:9), iar din ea ies, cum a spus Domnul Iesus: „Pentru că dinăuntru, din inima oamenilor ies cugetările cele rele: curvii, furturi, ucideri, adultere, lăcomii, răutăți, înșelăciune, destrăbălare, ochi rău, hulă, mândrie, nebulie. Toate relele acestea ies dinăuntru și întinează omul” (Marcu 7:21-23, SCC).

Astfel, păcatele tale au creat o despărțitură între tine, o ființă păcătoasă, și Dumnezeu care este sfânt pe deplin (Iosua 24:19; Apocalipsa 15:4). Această prăpastie și anume păcatul, te desparte de Dumnezeul luminii, gloriei și al dreptății (Isaia 6:3; 59:2; Deuteronom 32:4; 1Ioan 1:5).

Poate crezi că termeni ca: păcătos, necurat, corupt, dușman cu Dumnezeu sunt o exagerare pentru a caracteriza natura umană, dar Biblia nu minte, de asemenea gândește-te la faptele și atitudinile pe care le descrie ca fiind păcat, după cum urmează: uciderea, adulterul, desfrânare, minciuna, furtul, înșelăciunea, lăcomia de bani, zgârcenia, mânia, vorbirea injurioasă, invidia, certurile, vrăjitoria, beția, petreceri dezmațate, etc., toate acestea sunt păcate de moarte. (1Corinteni 6:9,10; Galateni 5:19-21; 1:29-32). Este vreun om care să nu fi făcut nici unul din aceste păcate? Iar dacă a făcut cel puțin unul atunci a încălcat toată legea căci este scris: „Pentru că oricine are să respecte legea întreagă, dar are să greșească în una; s-a făcut vinovat de toate” (Iacob 2:10, SCC). Din această cauză te afli sub condamnarea morții, deoarece: „plata păcatului, este moartea” (Romani 6:23, SCC). moartea în însăși genele tale fiindcă ai moștenit păcatul după cum se spune în Romani 5:12, SCC: „De aceea,

precum printr-un om a intrat: păcatul în lume, și prin păcat: moartea; și astfel moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit”!

Situația decăderii omului este cu atât mai tragică cu cât nimeni nu se poate auto-salva, sau să răscumpere pe aproapele lui (Psalmul 49:6-9).

Este demn de reținut că nu numai că am moștenit păcatul; ci, de multe ori am dat curs păcatului când puteam să ne stăpânim (1Corinteni 9:24-27).

Ești vrednic de pedeapsa eternă (Matei 25:41,46; Ioan 3:36).

Având în vedere această situație, este fără ieșire din punct de vedere uman, omul nu se poate salva, nu pote plăti prețul pentru păcatul lui, de aceea, Dumnezeu a intervenit pentru a ne salva din păcat și moarte! Dumnezeu să fie lăudat!

3) Harul lui Dumnezeu

Harul lui Dumnezeu face parte din Evanghelie, ba chiar în Fapte 20:24, SCC, Evanghelia este numită: **“Evanghelia harului lui Dumnezeu”**, indicând că Evanghelia este pătrunsă de harul lui Dumnezeu, de fapt tocmai prin har ni s-a dăruit și Evanghelia, căci nu că am fi meritat noi să primim această veste bună!

Cuvântul **„har”** din limba română, așa cum apare el în Biblie vine din grecescul: **„kharis”** care înseamnă: *grație, dulceață, farmec, favoare sau bunătate ne-meritată*, și se referă la a primi ceva fără să meriți, fără să o obții prin eforturi sau realizări proprii, se mai poate referi la grațiere sau iertare ne-meritată – Romani 11:26; 1Corinteni 1:4.

Iar în ebraică este cuvântul: **„hesed”**, care este tradus prin: bunătate, bunăvoință, favoare (Ester 2:9,17; 2Samuel 2:5; 9:1,3; Psalm 25:6,7).

Un pasaj biblic care evidențiază ce este harul, este cel din Romani 6:23, unde se spune: **“Pentru că plata [opsonia] păcatului, este moarte; dar darul harului [kharisma] lui Dumnezeu, este viață eternă în Christos Iesus, Domnul nostru”**. Astfel plata în greacă **„opsonia”**, înseamnă literalmente: **soldă**, acest cuvânt se folosea la plata pe care o primeau soldații adică salariu regulat, în contrast cu **„kharisma”**, care era un dar primit din bunăvoința Stăpânului, ca atunci când un soldat primește ca primă, o sumă suplimentară ce depinde în întregime de favoarea (harul) Stăpânului.

Pentru a înțelege și mai bine harul vom apela la două ilustrări pe care le-a dat Domnul Iesus. Prima care este și foarte scurtă însă exprimă bine harul, apare în Luca 7:41,42, unde se spune: **„Erau doi datornici ai unui cămătar: unul, datora cinci sute de dinari; iar celălalt, cincizeci. Dar neavând ei să restituie, i-a iertat pe amândoi”**. Observăm din această pildă, dispoziția cămătarului care îl reprezintă pe Dumnezeu, de a ierta, fără ca datornicii să fi făcut ceva pentru a merita această iertare. Datornicii doar au recunoscut neputința lor de a-și plăti datoriile, au fost iertați prin har adică fără ca ei să merite.

O altă parabolă care reliefează bine harul lui Dumnezeu, este cea despre Fiul risipitor, consemnată în Luca 15:11-32, aici se relatează despre un fiu care a cerut de la tatăl său, partea sa de moștenire, iar după ce a primit-o, a plecat într-o țară îndepărtată unde a risipit toată moștenirea câștigată cu trudă de tatăl său, trăind în destrăbălare.

După aceea a început să ducă lipsă și a fost pus într-o poziție dezonorantă de porcar pentru a-și câștiga existența. Văzând starea lui umilitoare și de sărăcie, căci suferea de foame, dorind să se sature cu mâncarea ce o mâncau porcii și-a venit în sine, adică s-a trezit, dându-și seama de păcatul lui, și s-a gândit să se întoarcă la tatăl lui. Cu siguranță din cauza rușinii făcute tatălui său și a risipirii averii lui, cât și pentru că a disprețuit privilegiu și poziția din casa tatălui și a desconsiderat educația pe care a primit-o, fiul risipitor nu merita să mai fie reprimat.

Cu toate acestea tatăl la primit cu toată iubirea, ba chiar l-a așteptat întâmpinându-l cu dragoste, îmbrățișându-l și acoperindu-l cu sărutări. Ba mai mult, i-a dat îmbrăcăminte și încălțăminte scumpă, a dat un ospăț în cinstea reîntoarcerii lui, arătând astfel că-l primește nu ca sclav; ci, cu toate drepturile de mai înainte. Acesta este harul, să iubești ceea ce nu merită iubit, să ierți pe cineva care nu poate să-și răscumpere greșeala prin contra servicii.

Această pildă, ilustrează bine căderea omului în păcat și salvarea lui prin harul lui Dumnezeu de către Tatăl ceresc descris în această parabolă cu tatăl care iartă pe fiul risipitor!

Învățătura prezintă în general în mintea multor oameni care se numesc „creștini” și care spun că cunosc Evanghelia, este că oamenii vor fi iertați după câte fapte bune fac! Însă, această învățătură nu este mesajul Evangheliei ci este o învățătură falsă din perspectiva Noului Legământ făcut de Dumnezeu prin Mijlocitorul Iesus Christos!

De ce este falsă? Deoarece **1)** Nici un om neregenerat prin Spiritul Sfânt, nu poate face: fapte bune la nivelul cerut de Dumnezeu (Tit 3:3-7); **2) „Pentru că oricine are să respecte legea întreagă, dar are să greșească în una; s-a făcut vinovat de toate”** (Iacob 2:10, SCC); **3)** Deoarece în Noul Legământ, viața veșnică se dă în **dar**, prin harul (favoarea nemeritată) lui Dumnezeu (Romani 6:23; Efeseni 2:8,9).

Însă primirea harului, nu duce în cazul celui credincios, la destrăbălare, la a primi în zadar harul (2Corinteni 6:1), ci primirea harului divin în credincios, are ca efect o viață de recunoștință la adresa lui Dumnezeu, și această recunoștință se manifestă prin umblarea în faptele bune rânduite de Dumnezeu mai dinainte pe care copilul lui Dumnezeu le împlinește prin călăuzirea și puterea Spiritului lui Dumnezeu (Romani 8:14; 15:19). Astfel, omul face fapte bune pentru că este salvat nu pentru a obține salvarea (Efeseni 2:8-10; Tit 3:5-8). Aleluia!

4) Nașterea Fiului din Tatăl

Unii oameni nu cred că nașterea Fiului din Tatăl, face parte din Evanghelie, ei taie din Evanghelie! Ei spun că predică doar moartea și învierea, însă fără să înțeleagă și să explice: jertfa și prețul de răscumpărare, nici cum a înviat Domnul, de către cine, în ce corp, și cum a înviat El pentru îndreptățirea noastră!

Fără a înțelege aceste elemente, predicarea lor este goală, fără conținut!

Însă, această naștere a Fiului din Dumnezeu nici nu este predicată la așa zisele „evangelizări” ale cultelor care zic că sunt „evangelice”, dar care și-au însușit pe nedrept acest titlu!

Însă conform Bibliei nașterea Fiului din Tatăl face parte din Evanghelie, și ea este o condiție ca credința noastră să fie autentică și ca să primim viața eternă!

De pildă, în Ioan 3:16-18, SCC, Domnul face precizarea: **“Pentru că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Cel unic-născut; pentru ca oricine crezând în El, să nu fie pierdut, ci să aibă viață eternă. Pentru că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul în lume, ca să judece lumea; ci ca lumea să fie salvată prin El. Cel crezând în El, nu este judecat; cel necrezând deja a fost judecat; pentru că nu a crezut în Numele unicului-născut, Fiul al lui Dumnezeu”**.

Însuși inima Evangheliei care este verestul de aur: Ioan 3:16, implică a crede în **“Fiul Cel unic-născut”**, nu într-un fiu dar care nu știi în ce sens este Fiu! Fără acest adevăr măreț, nu este posibilă: Viața eternă!

Dacă nu se precizează în ce sens este Iesus: Fiul lui Dumnezeu, atunci se predică *un alt Isus, o altă evanghelie* (2Corinteni 11:4)! Chiar Domnul avertizează: **“cel necrezând deja a fost judecat; pentru că nu a crezut în Numele unicului-născut, Fiul al lui Dumnezeu”**. Iată! Degeaba zici tu că „crezi în Isus”, dacă pentru tine și doctrina cultului tău: Fiul nu este unicul născut a lui Dumnezeu! Ci un Fiu: etern, fără început, co-veșnic și co-egal cu Tatăl!

Conform Bibliei, Domnul Iesus este Fiul lui Dumnezeu, deoarece Acesta s-a născut din Dumnezeu (1Ioan 5:18). El mai este descris în textul grecesc ca fiind: „**monogenes**” = **“unic-născut”** (Ioan 1:14,18; 3:16,18). Aceasta face ca Iesus să fie unic în raport cu restul creației, prin faptul că este singurul care provine direct din Dumnezeu!

Această naștere din Dumnezeu a avut loc în început (1Ioan 2:13,14; Ioan 1:1; Proverbe 8:22-25), adică: în începutul primei zile a creației (comp. Apocalipsa 3:14 cu Geneza 1:1).

Atunci când noi vorbim din gura noastră iasă: cuvântul și suflarea noastră. Astfel atunci când Tatăl a vorbit, din gura Lui au ieșit două lucruri: Cuvântul Lui, și Suflarea Lui, care este o mică parte din El (Psalm 33:6; Isaia 55:11).

Însă, cuvântul conținea planul (gândul) lui Dumnezeu cu privire la Fiul, la Logos, iar suflarea era o sămânță aranjată după planul lui Dumnezeu. Suflarea lui Dumnezeu ieșită din El la început era ca o sămânță spirituală, iar cuvântul rostit conținea porunca și puterea creatoare de a duce aceea sămânță la mărimea și forma de Ființă asemănătoare Tatălui.

Astfel Iesus este și **născut** din Tatăl (ca sămânță), dar și **făcut** (creat, modelat), Biblia folosind ambele expresii cu privire la Fiul (1Ioan 5:18; Coloseni 1:15-17; Apocalipsa 3:14).

Învăță și cultul tău ce învață Biblia despre Fiul?

5) Profețiile și promisiunile privitoare la Mesiah

În Evanghelia predicată de apostoli și de alți lucrători creștini, ei fac de multe ori referințe la promisiunile lui Dumnezeu din Scripturile Ebraice, după cum puteți citi în Fapte 2:22-36; 7:2-50; 13:17-37.

În vechime Dumnezeu face lui Avraam (Geneza 22:18), Isac (Geneza 26:2-5), Iacob (Geneza 28:12-15), Iuda (Geneza 49:10) și lui David (Psalm 132:11) promisiuni importante privitoare la Fiul Său și Regele (Mesiah) pe care Îl va rândui: Dumnezeu și care va binecuvânta toate națiunile de pe pământ în timpul domniei milenare (Psalmul 72; Isaia 11:1-9).

Din Evanghelie fac parte și profețiile din Scripturile ebraice despre Fiul, așa cum precizează apostolul Pavel în Romani 1:1,2, SCC: **“Pavel, sclav al lui Iesus Christos, chemat să fie apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu; pe care a promis-o dinainte prin profeții Lui în Scripturi Sfinte”**. De aceea, mesajul despre Iesus Christos, Fiul lui Dumnezeu, este tema principală a Bibliei (Luca 24:44; Fapte 10:43).

Astfel, în Evanghelia predicată de apostoli, ei fac de multe ori referințe la profețiile din Scripturile ebraice care s-au împlinit în persoana Fiului și care dovedesc că Iesus este Mesiah (comp. Psalm 16:10; 49:15, cu Fapte 2:27,31; 13:34,35; și comp Psalmul 2:7, cu Fapte 13:33). Scripturile ebraice, conțin multe preofeții care adevăresc că El este Mesiah (Unsul), adică Regele uns de Dumnezeu!

Există peste 300 de referiri profetice despre El în Scripturile ebraice, unele cu aproape 1500 de ani înainte ca Iesus să se nască din Maria, iar unele din acestea nu depindeau de El ca să se îplinească.

Vom reda în continuare, cele mai importante profeții privitoare la Fiului lui Dumnezeu:

DESCRIEREA MĂRTURIEI	PROFEȚIA DIN SCRIPTURILE EBRAICE	ÎMPLINIREA ARĂTATĂ ÎN SCRIPTURILE CREȘTINE.
Urmașul lui Avraam: sămânța în care toate națiunile vor fi binecuvântate	Geneza 12:3; 22:18; 26:4	Matei 1:1
Urmașul lui Isac	Geneza 17:19	Luca 3:34
Urmașul lui Iacob	Numeri 24:17	Matei 1:2

Vine din tribul lui Iuda	Geneza 49:10	Luca 3:33
Urmașul pe tronul lui David	Isaia 9:7	Luca 1:32-33
Uns ca Rege	Psalms 45:6-7; 102:25-27	Evrei 1:8-12
Născut în Betleem	Mica 5:2	Luca 2:4-5,7
Vremea nașterii Lui	Daniel 9:25	Luca 2:1-2
Născut din fecioară	Isaia 7:14	Luca 1:26-27,30-31
Uciderea copiilor	Ieremia 31:15	Matei 2:16-18
Fuga în Egipt	Osea 11:1	Matei 2:14-15
I s-a pregătit calea	Isaia 40:3-5	Luca 3:3-6
Precedat de un Întaiaș	Maleahi 3:1	Luca 7:24,27
Precedat de Ilie	Maleahi 4:5-6	Matei 11:13,14
Numit Fiul lui Dumnezeu	Psalms 2:7	Matei 3:17
Slujește în Galilea	Isaia 9:1,2	Matei 4:13-16
Zel pentru casa lui Dumnezeu	Psalms 69:9	Ioan 2:17
Vorbește în pilde	Psalms 78:2-4	Matei 13:34-35
Va tămădui inimile zdrobite	Isaia 61:1,2	Luca 4:18-19
Respins de ai Săi, de evrei	Isaia 53:3	Ioan 1:11; Luca 23:18
Va fi Profetul	Deuteronom 18:15	Ioan 6:14; 7:40; Luca 24:19; Fapte 3:20,22
Preot după rânduiala lui Melhisedec	Psalms 110:4	Evrei 5:5-6
Intrarea triumfală în Ierusalim	Zaharia 9:9	Marcu 11:7,9,11
Lăudat de copii	Psalms 8:2	Matei 21:15-16
Nu este crezut	Isaia 53:1	Ioan 12:37-38
Trădat de un prieten	Psalms 41:9	Luca 22:47-48
Vândut pe treizeci de arginți	Zaharia 11:12	Matei 26:14-15
Acuzat de martori mincinoși	Psalms 35:11	Marcu 14:57-58
Tăcut în fața acuzațiilor	Isaia 53:7	Marcu 15:4-5
Scuiat și bătut	Isaia 50:6	Matei 26:67
Urât fără temei	Psalms 35:19	Ioan 15:24-25
Moare în locul...pedepsit în locul nostru...	Isaia 53:5	Romani 5:6,8

Răstignit împreună cu răufăcători	Isaia 53:12	Marcu 15:27-28
Străpunse mâinile și picioarele	Zaharia 12:10; Psalm 22:1,7,8,16,18	Ioan 20:27
Disprețuit / hulit și batjocorit	Psalm 22:7-8	Luca 23:35
Este chinuit de sete	Psalm 22:15	Ioan 19:28
Îi este dat vin / oțet să bea	Psalm 69:21	Matei 27:34,48
Ocărât	Psalm 69:9	Romani 15:3
Se roagă pentru dușmani	Psalm 109:4	Luca 23:34
Soldații au tras la sorti pentru cămașa Lui	Psalm 22:17,18	Matei 27:35-36
Părăsit de Dumnezeu	Psalm 22:1	Matei 27:46
Nu va avea nici un os sfărâmat / zdrobit	Psalm 34:20	Ioan 19:32-33,36
Străpuns în coasta	Zaharia 12:10	Ioan 19:34
Înmormântat laolaltă cu cei bogați	Isaia 53:9	Matei 27:57-60
Învie din morți	Psalm 16:10; 49:15	Marcu 16:6-7; Fapte 2:27,31
Se va înălța la dreapta lui Dumnezeu	Psalm 68:18	1Corinteni 15:4; Efeseni 4:8

Astfel să adevărim și noi oamenilor că Iesus este Unsul (Regele) promis de Dumnezeu arătându-le prin Scripturi promisiunile și profețiile care s-au împlinit și cele care urmează să se îplinească în Regatul Lui!

6) Nașterea ca om prin Maria

Nașterea Fiului din Maria face parte din Evangheliile! În Romani 1:1-3, SCC, apostolul Pavel explică acest lucru:

“Pavel, sclav al lui Iesus Christos, chemat să fie apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu; pe care a promis-o dinainte prin profeții Lui în Scripturi Sfinte; cea despre Fiul Său, Iesus Christos, Domnul nostru, Cel născut după carne dintr-o sămânță a lui David”.

Observăm că nașterea Fiului după carne dintr-o sămânță a lui David, prin fecioara Maria face parte din Evanghelia lui Dumnezeu!

La fel găsim în Galateni 4:4,5, SCC: **“Dar când a venit plinătatea timpului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Lui, născut din femeie, născut sub lege; ca să răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea”.**

Iată înfierea ca fii ai lui Dumnezeu și moștenirea cerească (Romani 8:14-18) este legată de nașterea Fiului din Maria, fără aceasta nu am fi putut fi răscumpărați și înfiați de Dumnezeu!

În mod asemănător, în 2Timotei 2:8, SCC, apostolul Pavel îi amintește apostolului mai tânăr: Timotei: **„Amintește-ți de Iesus Christos, înviat dintre morți; dintr-o sămânță a lui David; potrivit Evangheliei mele”.** Iată nașterea lui Iesus ca om provenind după carne dintr-o sămânță a lui David, făcea parte din Evanghelia lui Pavel care era Evanghelia primită prin dezvăluire de la Domnul (Galateni 1:11,12), după care vom fi și judecați (Romani 2:16).

Prin urmare, predicând Evanghelia, trebuia să predicăm și a doua etapă a vieții Fiului, care a început cu golirea Lui de Sine, de forma Sa divină, spirituală și cerească (Filipeni 2:6-8), când El a devenit din nou ca o sămânță, pe care apoi Dumnezeu prin rostire a transmis-o sub formă de sămânță fizică în Maria (comp. cu Maleahi 2:15). Această lucrare s-a realizat prin Spiritul Sfânt care a umbrit-o pe fecioara Maria (Luca 1:35).

Fecioara Maria era sămânța lui David, adică provenia din linie genealogică a regelui David, din Avraam, iar unirea seminței din cer ce s-a materializat în fecioară, cu ovulul lui Maria, ce constituia **„sămânța lui David”** (Ioan 7:42; Romani 1:1-3; 2Timotei 2:8), sămânța lui Avraam (Galateni 3:16), a făcut ca Iesus după carne să provină din David, iar ca sămânță cerească provenea din Dumnezeu (Ioan 3:31; 8:22).

Dumnezeu a avut grijă ca aceea sămânță venită din David să fie curată, fără păcat, și să conțină doar caracteristicile pozitive din Avraam, Isac, Iacob, David, etc. să fie o sămânță sfântă (Maleahi 2:15), o „sămânță cu totul bună” (Ieremia 2:21). Astfel ca Fiul să nu moștenească păcatul transmis de Adam rasei umane (Luca 2:21-24; Romani 5:12).

Astfel Iesus dintr-o ființă ce semăna cu Dumnezeu (Filipeni 2:5,6), care era: un Dumnezeu (Ioan 1:1) a devenit om (Filipeni 2:6-8; Ioan 1:14), un om echivalent a lui Adam, adică un om perfect, lipsit de păcat (Romani 5:14, 15,19; 1Corinteni 15:45).

Implicit din această învățătură a Evangheliei a nașterii Fiului prin Maria, face parte și Numele primit de Fiul după nașterea din Maria prin tatăl pământesc adoptiv: Iosif! Căci în Fapte 8:12, SCC se spune despre Evanghelia predicată de Evanghelistul Filip, următoarele: **“Dar când au crezut lui Filip, binevestind despre cele ale Regatului lui Dumnezeu și despre Numele lui Iesus Christos; au fost botezați atât bărbați cât și femei”** (vezi și Fapte 9:15). Iată Evanghelia sau binevestirea este o vestire despre Numele Fiului: Iesus!

Care este Numele Fiului lui Dumnezeu?

Căci îngerul i-a spus lui Iosif ce nume să îi pună pruncului și anume: **“Iesus”** (Matei 1:21).

În ce privește Numele Fiului lui Dumnezeu, tradus corect în română din limba greacă în care au fost scrise Scripturile Creștine (Luca 2:30-32), este: **Iesus**, din grecescul: Iesous, care are ca corespondent, expresia: ebraică: Iehoșua, însemnând: *Iehova este salvare*. Deoarece în alfabetul grecesc nu există litera „ș”, în locul ei s-a scris litera „s” iar diftongul „ou”, în greacă se citește „u”.

Astfel citirea corectă a Numelui Salvatorului este: Iesus ca în latină (Vulgata), și nu Isus sau Iiesus, în care este omisă litera „e” din Iehoșua precum și din gr. Iesous.

Numele Fiului lui Dumnezeu: **„Iesus”** apare de peste 900 de ori în Scripturile creștine.

Fără acest Nume nu putem fi salvați (Fapte 4:12; Romani 10:9-13).

7) Botezul lui Iesus

La vârsta de 30 de ani, vârsta maturității la evreii, Iesus a mers la Iordan unde Ioan Botezătorul îi boteza pe evreii care se căiau de călcarea legii lui Moise și a legământului de la Sinai, și le vestea să creadă în Mesiah care va veni și care va boteza în Spirit Sfânt și în foc națiunea lui Israel, pe cei credincioși îi va boteza în Spirit, iar pe cei necredincioși în focul pedepsei divine (Matei 3:1-12).

Și Botezul pe care Ioan Botezătorul i l-a făcut lui Iesus, face parte din Evanghelia pe care primi creștini au predicat-o, de pildă găsim în Fapte 10:36,37, SCC: **“El a trimis Cuvântul fiilor lui Israel, binevestind pace prin Iesus Christos; Acesta este Domn al tuturor. Voi știți lucrarea făcută prin Iudeea întreagă, începând din Galileea, după botezul pe care l-a predicat Ioan”**.

La fel în Fapte 13:23-25, SCC: **“Din sămânța acestuia, Dumnezeu, după promisiune, a adus lui Israel un Salvator, pe Iesus; Ioan predicând înaintea feței Lui, un botez al căinței către tot poporul Israel. Dar când Ioan a împlinit alergarea a zis: cine mă presupuneți a fi? Nu sunt eu; ci, iată! El vine după mine, căruia nu sunt vrednic să îi dezleg sandaia picioarelor”** (vezi și Ioan 1:26-34).

Domnul Iesus a venit la Ioan la vârsta de 30 de ani (Luca 3:21-23), pentru a fi botezat, dar tocmai pentru că nu avea păcat și Ioan știa acest lucru, el nu putea să-l boteze pentru iertarea păcatelor ca și ceilalți evreii, de aceea Ioan a protestat, spunându-i lui Iesus că el are nevoie să fie botezat de Iesus. Însă Iesus a spus că pentru a împlini toată dreptatea (Matei 3:14,15), adevărind prin aceste cuvinte și prin faptul că s-a lăsat botezat de Ioan, că botezul lui Ioan era de la Dumnezeu. El a împlini planului (mandatul) divin de a se lăsa botezat de Ioan, care avea acest mandat de la Dumnezeu pentru toată națiunea Israel, împlinind astfel toată dreptatea (Matei 3:13-15; Luca 7:28-30).

Din ce motive s-a botezat Domnul Iesus?

În contrast cu evreii care se botezau cu un botez al căinței, în care aceștia își mărturiseau public păcatele înainte de botez și apoi se botezau (Matei 3:6); botezul lui Iesus a fost **pentru a se prezenta în fața lui Dumnezeu** pentru a începe lucrarea Lui (Evrei 10:7).

Dumnezeu l-a asigurat că Iesus este Fiul lui preaiubit, El fiind Fiul lui Dumnezeu înainte și după nașterea din Maria, nu mai avea nevoie ca prin botez să se nască din Dumnezeu ca Fiu, ci doar să fie

reconfirmat ca Fiu, și Tatăl a făcut aceasta la botez când a declarat despre Iesus: „**Iată! Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în care am bună plăcere**” (Matei 3:17, SCC).

Apoi în timp ce creștinul vede pentru prima dată: cerul prin nașterea de sus (Ioan 3:3), **Domnul a revăzut cerul** căci l-a botez, cerul s-a deschis (Matei 3:16)!

Apoi s-a coborât Spiritul Sfânt în formă de porumbel peste El și a rămas Spiritul peste El (Ioan 1:31-34), ceea ce a reconfirmat că este Fiul lui Dumnezeu, că El **are autoritatea de a boteza în Spirit Sfânt**. Și pe lângă toate acestea El **a fost uns cu Spiritul Sfânt** și cu putere, devenind **Rege peste Israel** (Ioan 19:15), **Domn** (Fapte 2:36), **Mare Preot** (Evrei 4:15) și **Salvator** (Fapte 5:31). Această ungere a Spiritului Sfânt și autoritatea ei, i-a dat putere pentru lucrare, de a face: vindecări, exorcizări, minuni, învieri din morți.

Cu toate că Iesus avea o părtășie cu Dumnezeu și înainte de botez, totuși acum spiritul Lui L-a umplut în mod supranatural de dragostea lui Dumnezeu (comp. cu Romani 5:5), Domnul Iesus a primit Spiritul fără măsură (Ioan 3:34), cu o putere deosebită deoarece după botez, era plin de puterea Spiritului (Luca 4:1), cu daruri spirituale, cum ar fi: darul de apostol (Evrei 3:1), profet (Luca 24:19), păstor (Ioan 10:11), învățător (Matei 23:9,10), evanghelizator (Marcu 1:14,15), de predicator (Luca 4:18,19), darul minunilor prin care să facă: lucrări de putere, minuni și semne (Fapte 2:22), darul vindecărilor și exorcizărilor (Luca 4:40,41), etc.

Despre Iesus a fost profețit că va fi uns cu Spiritul Sfânt în Psalmul 2:6; 45:7; Isaia 61:1; și într-adevăr aceste profeții s-au împlinit după cum este confirmat în: Luca 4:18 Fapte 4:27; 10:38; Evrei 1:9.

Biblia explică clar că Iesus a fost uns cu Spiritul Sfânt și cu putere, în Fapte 10:38, SCC: „**cum Dumnezeu a uns pe Iesus Cel din Nazaret cu Spirit Sfânt și cu putere; care umbla făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de Diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El**”. (Vezi și Evrei 1:9).

În Luca 4:18,19, SCC, se spune: „**Un Spirit al lui Iehova este peste Mine; pentru că M-a uns ca să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să predic captivilor eliberarea, și orbilor să vadă iarăși, să trimit în libertate pe cei apăsați, să predic un an favorabil al lui Iehova**”.

Tot atunci prin ungere a primit înputernicirea de a începe lucrarea lui Dumnezeu, primind Spiritul fără măsură, și în timp ce Ioan Botezătorul urma să scadă, El urma să crească (Ioan 3:30-34).

8) Lucrarea lui Iesus pe pământ

Această lucrare a Domnului este vestită de apostoli atunci când ei predică Evanghelia!

De pildă, apostolul Petru enumeră lucrările Domnului din cei trei ani de serviciu pe pământ, când spune în Fapte 2:22, SCC: **“Bărbați israeliți! Ascultați cuvintele acestea! Iesus Nazarineanul, bărbat adevărat de Dumnezeu între voi prin lucrări puternice, prin minuni și prin semne, prin care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum știți voi înșivă”**. La fel în Fapte 10:36-38, SCC, când spune: **“El a trimis cuvântul fiilor lui Israel, binevestind pace prin Iesus Christos; Acesta este Domn al tuturor. Voi știți lucrarea făcută prin Iudeea întreagă, începând din Galileea, după botezul pe care l-a predicat Ioan; cum Dumnezeu a uns pe Iesus Cel din Nazaret cu Spirit Sfânt și cu putere; care umbla făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de Diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El”**.

Serviciul sacru al Domnului Iesus pe pământ a durat 3 ani, nu 3 ani și jumătate cum cred unii! Domnul explică în Luca 13:31,32, SCC: **“În aceeași oră, s-au apropiat unii farisei, zicându-I: ieși și du-Te de aici; pentru că Irod vrea să Te omoare. Iar El le-a zis: ducându-vă, ziceți vulpii aceasta: iată! Scot demoni și săvârșesc vindecări, astăzi și mâine; iar în cea de a treia zi, sfârșesc”**. Aici, Apostolul și Învățătorul Iesus, precizează că va lucra 3 ani sau 3 zile profetice (un an pentru o zi, vezi: Numeri 14:34) și a treia zi va sfârși!

Biblia descrie ziua botezului Său (Ioan 1:30-34), apoi descrie, următoarea zi, când primii discipoli se alipesc de El (Ioan 13:5-43), apoi a treia zi de la botezul Său (a doua zi de la alipire lui Andrei și Simon) se mai alipesc: Filip și Natanael de grupul discipolilor adunați în prima zi (Ioan 1:43-51), iar a patra zi de la botezul Lui, însă a treia zi de la alipirea primilor ucenici, are loc nunta din Cana (Ioan 2:1), Iesus cu ucenici n-au rămas multe zile în Cana (Ioan 2:12), probabil șapte zile cât ține nunta după obiceiul evreiesc (Geneza 29:27,28; Judecători 14:2,12,17,18). Evanghelistul relatează în Ioan 2:13: **„Și Paștele iudeilor era aproape; și Iesus S-a suit la Ierusalim.”** Și apoi urmează prima sărbătoare a paștelui, din timpul serviciului Său pământesc, sărbătorită de Domnul Iesus.

Dacă comparăm Matei 4:12,13; Marcu 1:13,14; Luca 4:14-16; cu Ioan 4:1-46, ispitirea Domnului Iesus, descrișă în: Matei 4:1-10; Marcu 1:12,13; Luca 4:1-13, de 40 de zile, a avut loc după primul

paște din serviciul pământesc al lui Iesus Christos. Când, în timpul ispiritirii, Ioan Botezătorul a fost prins și închis, după ispitire, Iesus aude că Ioan Botezătorul a fost închis de Irod. Apoi, El pleacă spre Galilea, apoi spre Nazaret, și apoi spre Capernaum, lucrări ce au loc după primul paște.

În concluzie, serviciul Său a durat trei ani și câteva zile, cca. 20 de zile. Dacă serviciul Său s-a încheiat cu moartea pe cruce în aprilie 30 d.Ch. atunci serviciul Său a început în primăvara, mai exact în luna martie în anul 27 d.Ch cu ocazia botezului Său în Iordan.

În ce a constatat serviciul sacru (Matei 4:10), a lui Iesus pe pământ?

Domnul Iesus după botezul Său și primirea Spiritului Sfânt a predicat Evanghelia despre Regatul lui Dumnezeu, așa cum El declară aceasta a fost un scop al venirii lui pe pământ: **“Iar El, a zis către ei: Eu trebuie să binevestesc Regatul lui Dumnezeu și altor cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis”** (Luca 4:43, SCC).

El a predicat Evanghelia în sinagogi (Matei 4:23; Marcu 9:35; Luca 4:15), în cetăți și sate (Marcu 6:56; Luca 9:6; 13:22), și oriunde avea ocazia (Ioan 4:1-24).

El a predicat Evanghelia dar și tot Cuvântul ce i l-a dat Tatăl ceresc (Ioan 12:49), fie spre salvare și viață eternă (Ioan 6:27 12:50), fie ca avertizare spre judecată pentru cei care nu ascultă (Ioan 9:39).

Domnul Iesus Christos nu doar a predicat Regatul; ci, a și dovedit că Regatul lui Dumnezeu este prezent în lucrarea Lui, prin faptul că a scos demoni, care erau agenții regatului lui satan (Matei 12:28; Luca 11:20). Apoi predicarea Regatului era adevărată și prin vindecări ale diferitelor boli și chinuri ale oamenilor (Matei 4:23,24). Domnul Iesus ca Rege a și înviat morții arătând că Regatul lui Dumnezeu este real în mijlocul lor prin Regele acestuia: Iesus Christos (Luca 7:11-17; 8:49-56; Ioan 11:42-44).

Lucrarea Domnului a implicat și facerea de discipoli prin învățătură, și apoi după ce ei deveneau discipolii, El îi boteza prin apostoli care făceau întocmai cu porunca Lui (Ioan 4:1,2).

Domnul a întemeiat adunarea Sa cât a fost pe pământ, iar piatra principală de temelie a adunării a fost pusă când Ioan L-a botezat pe Iesus în Iordan, și astfel Iesus a devenit piatra de temelie a adunării, fiind născut din apă și Spirit (Marcu 1:9; 1Corinteni 3:11; Efeseni 2:20), Cel întâi născut din mulți frați (Romani 8:29).

Apoi, în Evanghelia după Ioan capitoul 1, Îl vedem pe Domnul Iesus Christos adăugând alte mădulare. El i-a chemat pe unii dintre discipolii botezați ai lui Ioan (Ioan 1:35-39; Matei 4:19; Marcu 1:17). Acești doi discipoli ai lui Ioan Botezătorul erau: Andrei și

Ioan. La numărul lor s-a adăugat Simon Petru (Ioan 1:40-42), Filip (Ioan 1:43-44) și Natanael (Ioan 1:45-51) și Iacob fratele lui Ioan (Matei 4:21-22), cu siguranță că toți aceștia ulterior, s-au botezat și în *Numele lui Iesus*, cu botezul noului legământ, înainte de a boteza pe alții în Ioan 3:22-30; 4:1-2. La fel cum s-au botezat și ucenici lui Ioan Botezătorul din Efes, ei nu au rămas doar la botezul lui Ioan Botezătorul (Fapte 19:1-6).

Astfel aceștia au fost primii membrii ai adunării. După botezul lui Iesus, a existat *un grup* de credincioși botezați care L-au urmat pe Domnul Iesus. S-au dus cu Christos la nunta din Cana Galileii **„Și la nuntă a fost chemat și Isus cu ucenicii Lui”** (Ioan 2:1). Acest grup de ucenici (discipoli) botezați, L-a însoțit pe Christos la Capernaum: **„După aceea, S-a pogorât la Capernaum, împreună cu mama, frații și ucenicii Lui; și acolo n-au rămas multe zile...”** (Ioan 2:12). Acest grup loial de ucenici botezați a constituit prima adunare de pe fața pământului, iar Christos a fost Fondatorul ei. Acest grup a predicat, a făcut discipoli și a administrat rânduiala botezului: **„După aceea Isus, și ucenicii Lui, au venit în ținutul Iudeii; și stătea acolo cu ei și boteza”** (Ioan 3:22). Ucenicii lui Ioan i-au spus: **„Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, și despre care ai mărturisit tu, iată că botează, și toți oamenii se duc la El”** (Ioan 3:26). Apoi Ioan 4:1,2 spune: **„Domnul a aflat că Fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan. Însă Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui”**.

Cu siguranță că Iesus prin discipolii Lui, nu botezau cu *botezul lui Ioan*, care era un botez al căinței față de abaterile de la legea și legământul cu Israel făcut la Sinai. Pe când botezul instituit de Iesus era altceva, lucrarea Lui nu era de a pregăti un popor pentru venirea Domnului; ci, El a venit și a început lucrarea pentru care a fost trimis pe pământ de către Tatăl (Ioan 12:49-50). El a început să predice Evanghelia, El a predicat nașterea din nou (Ioan 3:3-5), și credința în El (Ioan 6:28-29,47), El a dat porunci noi (vezi: Matei 5:21-48). El a dat autoritate discipolilor Săi de a vindeca, a scoate demoni, a învia morții în **Numele** Său (Matei 10:8; Luca 10:17; Marcu 9:38-39; 16:17). Ori aceste lucrări în vechiul legământ se făceau în **Numele lui Iehova Dumnezeu** lui Israel (2Regi 5:11). Domnul vorbește la prezent de doi sau trei adunați **pentru Numele Lui** (Matei 18:20). Toate acestea indică că Domnul a instituit un botez nou, diferit de cel al lui Ioan, o cale nouă!

Ioan Botezătorul L-a numit pe Iesus: **„mire”**, pe sine: **„prietenul mirelui”** și pe grupul crescând de discipoli: **„mireasă”**,

în Ioan 3:29, acesta fiind primul an al lucrării Domnului nostru. Iată, Domnul Iesus a avut încă de atunci o mireasă, astfel de atunci a avut o adunare, corpul Său care este mireasa Lui.

Chiar dacă Iesus personal nu a botezat, acest botez poruncit de El, a fost pus în seama Lui, ca și cum El a botezat (Ioan 3:26; 4:1-2). Deducem astfel, că Iesus a dat porunca botezului, și le-a explicat primilor discipoli, cum trebuie făcut acest botez. Este logic să credem că primii discipoli s-au botezat ei între ei, și ulterior aceștia i-au botezat pe alții (Ioan 4:1-2).

Lucrarea Spiritului din ei, întrunea condițiile pentru o naștere din Dumnezeu. Astfel, putem afirma fără să greșim, că discipolii erau copii ai lui Dumnezeu și frați cu Iesus Christos. O dovadă este că într-o anumită ocazie, Domnul Iesus întinde mâna spre ei, și a afirmat: **„Iată mama mea și frații mei!”** (Matei 12:48-50; Marcu 3:35), iar frații lui Iesus sunt corpul Lui (Evrei 2:11). Apoi Iesus îi îndeamnă: **„rămâneți în Mine”**, acest îndemn era inutil dacă ei nu erau spiritual **în El**! Apoi Domnul îi descrie pe discipoli, ca fiind mlădițele din butucul de vie care era Însuși Domnul Iesus, încă înainte de Penticostă (Ioan 15:1-10). Ei erau copii ai lui Dumnezeu, frații și mireasa lui Christos, curățiți prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Spiritul Sfânt (Ioan 13:10; 15:3; 17:17), pe baza unei jertfe care urma să se dea.

Învățătorul Iesus le-a dat profeții (Matei 24:3-42; Luca 24:19), învățături (Luca 11:1) și rânduieli adunării (Luca 22:19,20); pe care i-a învățat ceea ce a primit El de la Tatăl ceresc (Ioan 15:15).

9) Jertfa pe cruce ca preț de răscumpărare

Evangelhia conține învățătura despre răscumpărarea din păcat a oamenilor prin jertfa lui Iesus.

În 1Corinteni 2:1,2, SCC: **“Și eu, fraților, venind la voi, nu am venit vestindu-vă misterul lui Dumnezeu cu o superioritate a cuvântării sau a înțelepciunii. Pentru că am hotărât să nu știu ceva între voi, decât pe Iesus Christos; și, pe Acesta crucificat”**.

Apostolul națiunilor a vestit misterul lui Dumnezeu care este: Iesus Christos (Coloseni 2:2), și din acest mister face parte și crucificarea lui Iesus ca preț de răscumpărare pentru noi!

La fel în 1Corinteni 15:1-3, SCC, se precizează: **“Vă încunostințez dar, vouă fraților, Evangelhia pe care v-am vestit-o, pe care ați și primit-o, în care și stați; prin care sunteți și salvați, dacă respectați acel cuvânt pe care vi l-am vestit; altfel în zadar ați crezut. Pentru că v-am dat dintre cele dintâi pe care le-am primit și eu: că Christos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor”**. Iată, Evangelhia primită prin dezvăluire de la Domnul de către apostolul Pavel, conținea învățătura: **“Christos a murit pentru păcatele noastre”**.

Să explicăm răscumpărarea și nevoia de răscumpărare a omenirii:

Dumnezeu este iubire (1Ioan 4:8), însă El este și drept (Deuteronom 32:4), astfel oamenii nu puteau fi iertați, chiar dacă Dumnezeu îi iubea, pentru că astfel s-ar fi călcat dreptatea lui Dumnezeu, care cere ca pedeapsă: **„viață pentru viață”**, (Deuteronom 19:21)!

Dumnezeu nu se schimbă (Iacob 1:17), El a răscumpărat omul prin Fiul Său, fără a afecta dreptatea Lui!

Nici un om de pe pământ nu era capabil să plătească un preț de răscumpărare corespunzător (comp. cu Psalm 49:7), deoarece nimeni nu este perfect, fără păcat (Romani 3:9-23). Iar un om păcătos nu putea fi pedepsit în locul nostru, căci el trebuia să moară pentru propriile lui păcate. Doar un om 100% drept, perfect, fără păcat putea să i-a păcatul nostru și să fie pedepsit cu moartea pentru ca noi să putem fi iertați de Dumnezeul Creator!

Astfel păcatul lui Adam un om perfect, a fost răscumpărat prin pedeapsă tot de un om perfect. Prin urmare, fiindcă cineva fără păcat a decis în mod deliberat să păcătuiască (Osea 6:7), chiar Adam *întâiul născut* al lui Dumnezeu de pe pământ, legea lui Dumnezeu cerea ca pedeapsă: **„viață pentru viață”**, (Exod 21:23)!

Astfel, Dumnezeu a trimis în lume pe *întâiul născut* din cer (Coloseni 1:15), care era o imagine a lui Adam (Romani 5:14), tot un om perfect, ca să fie pedepsit în locul lui Adam și în locul celor ieșiți din el (Eva din coasta lui, și a copiilor lui, din sămânța lui), fiind omorât în locul lor.

Era nevoie de un om perfect, numit: „**cel din urmă Adam**” (1Corinteni 15:45), care să fie pedepsit în locul lui Adam, ca să poată da o jertfă fără cusur, și astfel să răscumpere omenirea și să o ducă la perfecțiune (Isaia 9:6; Romani 5:15-19).

Deoarece toți mor în Adam (1Corinteni 15:22), păcatele oamenilor făcute din imperfecțiune sunt un efect a păcatului adamic (Romani 5:12). Prin prețul de răscumpărare, trebuia răscumpărat atât **păcatul lui Adam** (Romani 5:12-16), cât și **păcatele oamenilor**, copiii lui Adam.

Însă deoarece, păcatele omenirii vin și din cauză că nu și-au păzit inima (comp. Proverbe 4:23 cu Marcu 7:21-23). Astfel, oamenii au ajuns să păcătuiască cu bună știință, nu doar din greșală, au păcătuit când puteau să se stăpânească (Geneza 4:7; Psalm 4:4; Isaia 1:16)!

Răscumpărarea Domnului Iesus, viza și pedeapsa pentru păcatele omenirii, făcute din lipsa lor de stăpânire de sine (Ioan 1:29; 1Timotei 2:6; Evrei 9:28).

Această persoană care s-a jertfit pentru omenire, este Fiul lui Dumnezeu Iesus Christos, care este singurul care a adus o salvare și răscumpărare eternă din păcat și moarte de care pot beneficia toți oamenii (Fapte 4:12; 1Timotei 2:5,6; 4,10; Tit 2:11; Evrei 9:12;).

Jertfa lui Iesus nu mai are nevoie de complectare, perfecționare, ajustare, ea are puterea să șteargă orice păcat, fiind perfectă (Evrei 10:10,14; 1Petru 1:19); și completă (Ioan 1:29; Evrei 9:26).

Ce a însemnat prețul de răscumpărare?

Prețul de răscumpărare a însemnat: **o viață integră, o viață de suferințe**, umiliri, de dureri (Isaia 53:3; Matei 27:26-31), dar o viață care s-a păstrat perfectă în ascultare față de Tatăl ceresc, care să poată răscumpăra vinovăția lui Adam, de care se folosește diavolul pentru a acuza și a ține omenirea sub stăpânirea sa (Apocalipsa 12:9,10). O dată ce Domnul Iesus a fost nevinovat când a fost ucis (Ioan 12:31,32; 15:18-25), s-a anulat vina lui Adam prin care satan a câștigat stăpânirea asupra lumii (comp. Geneza 1:28 cu Romani 6:16). Este ca la aritmetică $1-1=0$. Un om nevinovat, pedepsit, anulează vina pentru un om vinovat.

Pricina de acuzație a diavolului: vina lui Adam, a fost ștearsă de nevinovăția Mielului Iesus sacrificat, astfel s-a dus și motivul

stăpânirii lui asupra oamenilor și a planetei (comp. cu Coloseni 1:13). Dacă ascultarea lui Adam de satan a dus ca acesta să câștige stăpânirea asupra oamenilor și a planetei (comp. Geneza 1:28; 3:1-13; cu Romani 6:16), ascultarea lui Iesus de Dumnezeu, a dus ca acesta să câștige stăpânirea asupra oamenilor și a planetei (Filipeni 2:8-10).

Întegritatea Domnului Iesus, ascultarea lui perfectă până la moarte, a fost pentru a aduce lui Dumnezeu, o jertfă fără cusur (1Petru 1:19; Ioan 19:30,31).

Astfel prețul de răscumpărare a inclus: **moartea Sa pe cruce** (Filipeni 2:8), unde a purtat păcatul lui Adam, al Evei și al tuturor copiilor lui (Ioan 1:29; 1Timotei 2:6). Iesus a fost **pedepsit cu moartea** în locul oamenilor păcătoși. El a suferit pedeapsa pentru toate păcatele oamenilor (Evrei 2:9; 2Corinteni 5:21).

Prin faptul că Dumnezeu L-a înviat din morți, a arătat că dreptatea Lui a fost satisfăcută, zdrobirea propriului Său Fiu, L-a mulțumit pe Sfântul Dumnezeu, iar mânia Sa față de oameni s-a potolit (Isaia 53:4,10; Fapte 2:32-36).

Prețul de răscumpărare a inclus: **luarea tuturor efectelor păcatului asupra Lui**, astfel El a luat blestemul legii, făcându-se blestem (Galateni 3:13); a fost făcut păcat pentru noi, *ca și cum* ar fi fost păcatul omenirii pedepsit de Dumnezeu (2Corinteni 5:19-21); a fost părăsit de Dumnezeu (Matei 27:46), deoarece păcatele omenirii erau luate de El și acestea fac un zid de despărțire între om și Dumnezeu (Isaia 59:2).

El a luat toate bolile, durerile, neputințele omenirii pe cruce (Isaia 53:4-5; 1Petru 2:24), când a fost răstignit a fost atacat de toate tipurile de spirite necurate ce sunt în spatele bolilor și a nelegiuirii oamenilor (Matei 8:14-17; Luca 13:11). Acest moment final, când a fost părăsit de Dumnezeu, deoarece toate păcatele și implicit toate tipurile de spirite necurate s-au năpustit asupra Lui, a fost momentul cel mai crucial și cel mai dureros de pe cruce, ducând în câteva secunde la moartea Lui (Marcu 15:34-37).

Ce a răscumpărat Iesus prin jertfa Sa?

Omul este compus din spirit și corp fizic de carne (Iacob 2:26).

Păcatul i-a afectat pe oameni în domeniu **spiritual**, devenind carnali, egoiști, conduși de carne (fîrea păcătoasă) și de demoni (1Corinteni 3:1; Tit 3:3; Coloseni 3:5; Efeseni 2:1-3) și în domeniul fizic ducându-i la boală, îmbătrânire, moarte (Romani 5:12)!

Iesus Christos a răscumpărat prin moartea Sa, tot ceea ce a pierdut Adam, adică omul ca întreg!

Prin jertfa lui Iesus Christos, este sfințit **spiritul omului** (omul lăuntric), este regenerat, înnoit (2Corinteni 5:17; Tit 3:5; Romani 8:16). Spiritul omului este sinonim cu inima (Evrei 4:12; Psalm 51:10,17; Proverbe 17:22). Astfel, inima omului este curățită prin sângele Lui (Evrei 10:22; 1Petru 1:2).

Prin jertfa lui Christos, în prezent **corpul omului** poate fi vindecat de boli (Matei 8:14-17), chiar îmbătrânirea poate fi atenuată (Iov 33:24-26; Psalm 103:5), unii oameni au fost înviați din morți pe baza sacrificiului Domnului Iesus (Fapte 9:37-42).

Astfel, Domnul a răscumpărat omul ca întreg, nu doar partea spirituală din om; ci și partea fizică, adică corpul din carne (Romani 8:23).

Ce a realizat jertfa Domnului Iesus?

Jertfa Sa a fost ispășire, adică Iesus a suferit mânia îndreptățită a lui Dumnezeu ca noi să nu o suferim, El a substituit omenirea, fiind pedepsit în locul ei (1Ioan 2:1,2; Isaia 53:3-5).

Prin moartea Sa, s-a pus capăt legii lui Moise, a vechiului legământ (Coloseni 2:14; Efeseni 2:15); a pus capăt diferenței dintre iudei și națiuni (Efeseni 2:11-19; Fapte 15:9-11).

Prin moartea Sa, au fost nimicite lucrările diavolului (1Ioan 3:8); adică prin smerenia Sa până la moarte (Filipeni 2:6-8), a condamnat îngâmfarea diavolului (Ezechiel 28:17), prin moartea Sa, a nimicit frica de moarte (Evrei 2:14,15), prin care diavolul îi ținea legați pe oameni. Domnul a câștigat la învierea Sa, cheile morții și ale locuinței morților, primind Stăpânirea peste ele (Apocalipsa 1:18). El a fost ascultător până la moarte El nu s-a iubit pe Sine (ca diavolul), ci pe Tatăl mai mult decât pe Sine (Efeseni 5:2). Prin moartea Sa, Domnul a biruit înțelepciunea satanei, devenind înțelepciunea lui Dumnezeu (1Corinteni 1:17-21).

Dar prin jertfa Sa, nu doar satan și aceste patru puteri ale sale au fost biruite, ci chiar căpeteniile și autoritățile au fost dezarmate prin cruce, căci ele se foloseau de lege și de călcarea legii pentru a acuza oamenii, doar o dată legea fiind ștearsă, ele au fost dezarmate (Coloseni 2:14,15; vezi și 1Corinteni 15:56).

Domnul Iesus în calitate de Mare Preot, folosește sângele curs la cruce pentru iertare (Evrei 9:22), astfel El s-a prezentat în fața lui Dumnezeu cu sângele Său, dovada jertfei Sale (Evrei 9:11-14,24), și El a folosit sângele pentru a curăți vasele cerești, adică pentru a fi pregătite pentru slujba față de Dumnezeu din templul ceresc, pentru a fi acceptate de Tatăl ceresc (Evrei 9:21-23), pentru a șterge păcatele (Efeseni 1:7).

El se folosește și în prezent de sângele Său pentru spălarea de păcate a oamenilor care se căiesc și se botează (Ioan 1:7; 5:6-8; Fapte 22:16). Sângele lui Iesus în formă spirituală fiind în cer și care lucrează prin Spiritul Cel Veșnic (Evrei 9:14; 1Petru 1:2) face această curățire/sfințire la nivel spiritual/invizibil, deoarece Iesus este spirit (2Corinteni 3:17,18; 1Corinteni 15:45-48).

Astfel, prin jertfa Domnului Iesus Christos oamenii se pot apropia de Sfântul Dumnezeu, pot fi împăcați cu Dumnezeu (Romani 5:1; Coloseni 1:20); devenind copii ai Lui (Efeseni 2:16-18; Galateni 3:26). Prin sacrificiul Domnului Iesus s-a deschis calea spre cer (Evrei 10:19-20).

Prin Jertfa Sa, Iesus ne-a cumpărat pentru Dumnezeu (1Corinteni 6:19,20); pe cei ce cred în El prin jertfa Sa, El i-a sfințit (Evrei 10:10); i-a desăvârșit (Evrei 10:14).

Moartea și învierea lui Iesus a făcut ca adunarea lui Christos să primească o autoritate puternică asupra diavolului și îngerilor lui, și asupra oamenilor (Apocalipsa 1:5,6; Efeseni 2:6; 6:11-17).

Care au fost schimburile de la cruce?

Domnul Iesus s-a sacrificat pentru toți oamenii (1Timotei 2:4-6), dar beneficiază de foloasele jertfei doar cei ce cred în El (Ioan 3:16,36).

Este ca și cum, cineva le-a pus la **toți** oamenii în contul lor la bancă, o sumă imensă, dar le-a stabilit la **toți** un timp ca să își scoată bani, dar cei care nu îi scot în timpul stabilit pentru ei, îi pierd!

Atfel toți care în timpul hotărât de Dumnezeu (comp. cu Isaia 55:6), nu cred în Fiul, vor suferi pedeapsa veșnică (Ioan 3:16-18,36).

În următoarea pagină veți vedea un tabel cu schimburile făcute de Iesus cu omenirea, schimburi de care beneficiază doar cei care devin creștini:

Ce a făcut Iesus pentru toți oamenii / Ce au primit cei ce cred în El	
A luat păcatul și s-a făcut păcat pentru oameni (2Corinteni 5:21; 1Ioan 3:5).	Ne-a dat dreptatea Lui, și cei care au crezut în El, au devenit: „dreptatea care vine de la Dumnezeu” (Filipeni 3:9).
A luat vina oamenilor (Isaia 53:12).	Ne-a dat nevinovăția Lui (Evrei 7:24-27).
A luat blestemul legii și s-a făcut blestem (Galateni 3:13).	Ne-a dat binecuvântare (Galateni 3:8,14).
A acceptat suferința, a acceptat să fie rănit (Isaia 53:3-7).	Ne-a dat vindecare, ca să fim vindecați prin rănilile Lui (Isaia 53:5; 1Petru 2:24).
A luat bolile omenirii (Isaia 53:4).	Ca oamenii să aibă vindecare (Isaia 53:5; Matei 8:16,17).
Și-a vărsat sângele (Evrei 9:22-28).	Ne-a dat spălare de păcate prin sângele Său (Efeseni 1:7; 1Ioan 1:7).
El s-a făcut sărac (Filipeni 2:7,8)	Ca tu să fi bogat spiritual (2Corinteni 8:9).
El a luat pedeapsa ta (Isaia 53:4,5)	Ca tu să ai pace cu Tatăl (Romani 5:1)
A acceptat să-și dea viața (Isaia 53:7,8; Marcu 10:45).	Pentru a ne da nouă viață veșnică (Ioan 6:33,54; 10:10).

Dumnezeu să fie lăudat și Domnul Iesus, pentru jertfa de pe cruce, care ne dă harul împăcării, al dreptății și al vieții veșnice!

10) Coborârea lui Iesus în abis cu păcatele omenirii?

Apostolul Pavel explică care este cuvântul credinței sau Evanghelia care duce la salvare în Romani 10:6-10, SCC: **“Dar îndreptățirea prin credință, zice așa: „nu zice în inima ta: cine se va sui în cer? Adică să Îl coboare pe Christos. Sau: cine se va coborî în Abis? Adică să Îl aducă sus dintre morți? Dar ce zice ea? Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta; el este Cuvântul credinței pe care îl predicăm, anume că: dacă ai să mărturisești cu gura ta pe Iesus ca Domn, și ai să crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi salvat”.**

Iată, Cuvântul credinței, care duce la salvare mărturisește pe Iesus ca coborât în abis și apoi ridicat prin înviere de Dumnezeu! Credința nu se îndoiește și astfel ea nu se întreabă în inima ei: **“cine se va coborî în Abis? Adică să Îl aducă sus dintre morți?”** Dar ce zice credința în inima noastră: Dumnezeu l-a înviat din morți, și astfel Iesus este Domn!

La fel în Efeseni 4:8-10, SCC: **“De aceea zice: „suindu-Se în înălțime, a dus captivi pe captivi, și a dat daruri oamenilor.” Iar acest „S-a suit”, ce este, decât că înainte a și coborât în părțile mai de jos ale pământului? Cel coborât; Acesta este și Cel suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate”.**

Nu există înviere și înălțare la cer, dacă înainte nu este coborârea **“în părțile mai de jos ale pământului”**. Astfel, apostolul leagă învierea și înălțarea Domnului de coborârea Lui în abis, fără coborâre nu este înălțare, de aceea Evanghelia conține și mesajul despre coborârea în abis! Prin urmare, putem spune că în ziua crucificării, adică în anul 30 d.Ch. vineri, în 14 nisan, la ora 9 (ora 15, după orarul nostru) – Matei 27:45-50, el a murit, mortea Sa fiind verificată de un soldat roman care l-a străpuns cu o suliță (Ioan 19:34), apoi Iosif din Arimateea s-a dus la Pilat să ceară corpul neînsuflețit, și ajutat de Nicodim l-au înmormântat (Ioan 19:38-42).

Însă Iesus ca spirit (1Petru 3:18,19), a continuat să existe, chiar dacă din punct de vedere fizic a murit, dar din punct de vedere spiritual, El a mers ca suflet în locuința morților (Fapte 2:27).

Ce lucrare a făcut Iesus în locuința morților?

Iesus a fost în abis (Matei 12:40; Romani 10:6,7; Efeseni 4:9), unde a dus păcatele omeniri, această lucrare a fost prefigurată de porunca lui Dumnezeu pentru Aaron din ziua ispășirii lui Israel! În Levitic 16:7-

34, este relatat lucrarea din ziua ispășirii: Aaron trebuia să ia doi țapi și să-i pună înaintea lui Iehova, înaintea intrării cortului întâlnirii, apoi să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Iehova și celălalt sort pentru Azazel (țapul alungat). Cel pentru Iehova trebuia jertfit, iar cel pentru Azazel, lui Aaron trebuia să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate păcatele fiilor lui Israel, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. Și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu. Astfel toate păcatele lui Israel erau preluat de acest țap și duse într-o pustie nelocuită, departe de oameni. Această lucrare din ziua ispășirii pentru Israel a prefigurat pe de o parte jertfirea lui Iesus de la cruce prin țapul sacrificat, și alungarea lui Azazel, a prefigurat ducerea păcatelor omenirii în adânc, unde le-a abandonat!

Acolo nu locuiesc sufletele oamenilor; ci, doar demonii lui satan, acei demoni legați (Geneza 6:1-7; 2Petru 2:4; Iuda 1:6), iar în viitor satan (Apocalipsa 20:1-3).

Cu acea ocazie Iesus le-a predicat un mesaj de judecată, de biruință prin cruce asupra demonilor (Coloseni 2:13-15), iar apoi a lăsat acolo păcatele omenirii, la izvorul lor: satan și demonii!

Doar ulterior El s-a dus în „**sânul lui Avraam**” și a fost cu sufletul tâlharului, în paradis (Luca 16:22-26; 23:42).

Însă sufletului nu a fost ținut de locuința morților, să vedem ce a avut loc în continuare, studiind capitolul următor!

11) Învierea lui Iesus

Învățătura despre învierea lui Iesus din morți de către Dumnezeu face parte din Evanghelie!

În 2Timotei 2:8, SCC, se precizează: **“Amintește-ți de Iesus Christos, înviat dintre morți; dintr-o sămânță a lui David; potrivit Evangheliei mele”**.

Tot la fel se învață și în Romani 10:9; 1Corinteni 15:1-3; Galateni 1:1-8.

Apostolii în Evanghelia predicată de ei au predicat cum Dumnezeu l-a înviat pe Domnul Iesus: Fapte 2:24,32, 3:15; 4:10; 5:30; 13:30.

Domnul Iesus Christos a fost înviat de către Dumnezeu prin Spiritul Sfânt (1Corinteni 15:3,4; Evrei 13:20; Romani 8:11).

În ce corp a înviat Iesus?

Iesus a înviat într-un corp spiritual (1Corinteni 15:44,45; 2Corinteni 3:17,18; Filipeni 3:21; 1Timotei 3:16), însă acest corp spiritual are posibilitatea transformării (materializării) într-un corp fizic pe care l-a avut înainte de a muri, după cum aburul se poate transforma în apă, iar apa în gheață.

În mod asemănător, Iesus după înviere a apărut și dispărut ca un spirit, dar a și fost văzut și pipăit (Luca 24:13-31,36-40; Ioan 20:19-29).

El este descris după înviere și ca spirit (2Corinteni 3:17,18; 1Timotei 3:16; 1Corinteni 15:45), dar și ca om (1Timotei 2:5; Fapte 7:56). El a primit înapoi divinitatea și gloria Lui de la început (Ioan 17:5; 20:28), ba chiar o glorie mai mare, căci El a primit toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28:18).

Dar și-a păstrat și umanitatea Lui, servind în calitate de Mijlocitor (1Timotei 2:5,6; Fapte 7:56).

Domnul Iesus **a înviat ca spirit**, având un corp spiritual (1Corinteni 15:45). Dar în diferite ocazii și-a transformat corpul spiritual în corp de carne pentru ca discipolii să-L vadă și să creadă în învierea Lui (Luca 24:13-31,36-40; Ioan 20:19-29). Astfel, El este descris după înviere și ca spirit (2Corinteni 3:17,18; 1Timotei 3:16; 1Corinteni 15:45) și carne (Luca 24:39).

Domnul Iesus era după înviere: Dumnezeu (Ioan 20:28), deoarece a primit înapoi gloria de la început (Ioan 17:5) și implicit natura divină. Dar El a rămas și om (Fapte 7:56), pentru a putea fi un Mijlocitor și mare Preot care să simtă alături de noi (1Timotei 2:5; Evrei 4:14-16).

Faptul că Dumnezeu l-a înviat din morți a dovedit că:

1) Iesus este Fiul lui Dumnezeu (Romani 1:4).

2) Că El a trăit o viață umană fără păcat (1Petru 1:19), Vrășmașul nu a avut nimic în El (Ioan 14:30).

3) jertfa Lui a fost una fără cusur, primită de Tatăl ca o jertfă de bun miros (Efeseni 5:2). Învierea lui Christos, adeverește că Dumnezeu a aprobat jertfa Sa și că El nu a putut fi ținut în locuința morților (Fapte 2:27,31; 1Corinteni 15:1-5).

Ce realizează învierea Domnului?

Domnul Iesus nu doar a murit pentru noi, dar El a și fost înviat pentru noi! Deoarece El a înviat pentru **îndreptățirea noastră** (Romani 4:24-25). El nu ne putea îndreptăți (declara drepti) pe noi credincioșii Lui, dacă El însuși ar fi fost nedrept, Dumnezeu nu L-ar fi înviat! Dar prin faptul că Dumnezeu l-a înviat din morți, a fost adevărat ca drept, tocmai pentru că El a fost ascultător până la moarte (Fapte 2:24-31; Filipeni 2:8).

Astfel pe baza dreptății Lui, adevărată de Tatăl prin învierea Lui din morți, creștinii sunt declarați drepti, dreptatea Lui este atribuită celor ce cred în El (Romani 3:21-26).

Apoi pe baza învierii Lui, noi ne naștem din nou (1Petru 1:3,4), **fără învierea Lui nu ar fi fost posibilă învierea noastră** în apa botezului (Romani 6:4-5; Coloseni 2:12), căci pe baza învierii Lui, facem cererea către Dumnezeu prin botez pentru a fi înviați sau renăscuți (1Petru 3:21).

În concluzie: învierea Domnului ne dă **dreptul să fim declarați drepti**, și ne dă **dreptul să înviem cu El în botez!** Glorie Lui!

12) Înălțarea la cer a Domnului Iesus

Înălțarea lui Iesus este legată de moartea ca jertfă și de învierea Sa (Romani 8:34; Evrei 1:3; 8:1; 10:12), nu putem predica învierea ca apoi să nu predicăm și înălțarea la dreapta Tatălui.

Apostolul Petru atunci când a predicat Evanghelia în ziua Penticostei a vorbit și de înălțarea la cer în Fapte 2:32,33, SCC: **“Dumnezeu a înviat pe Acest Iesus, ai cărui martori suntem noi toți. Deci, fiind înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și primind de la Tatăl promisiunea Spiritului Sfânt; a turnat aceasta, pe care voi o și vedeți și o auziți”**.

Tot la fel în calitate de martori ai lui Iesus (Fapte 1:8), apostolii Îl predică pe Iesus, adică Evanghelia și spun în fața Sinedriului: **“Dumnezeul părinților noștri L-a înviat pe Iesus, pe care L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe Acesta, Dumnezeu L-a înălțat cu dreapta Sa, ca: Domn și Salvator, ca să dea lui Israel caintă și iertare de păcate. Și noi suntem martori ai cuvintelor acestea, precum este și Spiritul Cel Sfânt, pe care Dumnezeu, L-a dat celor ascultând de El”** (Fapte 5:30-32, SCC).

Prin urmare și noi, trebuie să predicăm că după 40 de zile de la înviere, El s-a Înălțat la cer (Fapte 1:3) și S-a prezentat înaintea Tatălui cu sângele Său prin care avem iertarea păcatelor (Evrei 9:12,24). Și de atunci El servește din cer ca Mijlocitor între oameni și Dumnezeu (1Timotei 2:5,6), și ca Mare Preot (Evrei 4:14; 8:1).

Evanghelia conține speranța și promisiunea pe care Dumnezeu le-o promite creștinilor: cerul (Efeseni 3:5,6; 4:4; 1Petru 1:3), iar această speranță este bazată pe moartea, învierea, dar și înălțarea la cer a Domnului (Efeseni 1:17-23).

Dacă la botez: Iesus a fost uns ca Rege peste Israel (Matei 21:5; 27:11; Ioan 12:13), și peste cele 12 legiuni de îngeri ale lui Israel, corespondente ale celor 12 triburi (Matei 26:53), la înălțarea la cer, Iesus a fost rânduit ca Domn peste toate legiunile de îngeri și a primit o autoritate deplină peste adunarea Sa (Efeseni 1:20-23; 1Petru 3:22). Atunci El a început să-și exercite autoritatea primită la învierea Sa (Matei 28:18), peste îngeri și peste adunarea Sa, și chiar peste autoritățile guvernamentale umane (1Petru 2:13,14).

Domnia lui Christos a fost progresivă, în primă fază în Israel, unde El și-a exercitat autoritatea prin învățătură (Matei 7:28,29; Luca 4:14,15), păstorire (Matei 9:36; Marcu 6:34-44), vindecări, alungarea dracilor (Matei 4.23-25), învierea morților (Luca 8:49-56), și prin

alte minuni (Matei 14:22-33). El a domnit și prin discipolii Săi cărora le-a dat autoritate de a face minuni (Matei 10:1,7,8; Luca 8:1-3; 9:1,2; 10:1-20). Până la moartea Sa ca rege al iudeilor, el și-a exercitat domnia în special în Israel, primind tronul lui David și domnind spiritual pe el (Luca 1:32,69), fiind Salvatorul (Luca 2:11). Însă după învierea Sa, El și-a extins teritoriul Regatului Său, trimițându-i pe discipolii Lui la toate națiunile pentru a predica și a stabili stăpânirea Sa prin adunare (Fapte 1:8).

Astfel, creștinii în momentul când sunt înfiați ca fii ai lui Dumnezeu (Galateni 1:4; 4:6,7), devin Fii ai Regatului, făcând parte din Regat. Ei în momentul înfierii, sunt transferați din regatul întunericului în **„Regatul Fiului dragostei Lui”** (Coloseni 1:13; Galateni 1:4), care se manifestă pe pământ la ora actuală în special prin adunarea creștină, al cărui cap este Iesus (Efeseni 1:20-22; 2:6).

Dar și autoritățile pământești după înălțarea lui la cer, urmau să fie rânduite de Dumnezeu prin Domnul Iesus (comp. Romani 13:1 cu 1Petru 2:13).

De atunci, Domnul așteaptă ziua când toți vrășmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale (Psalm 110:1,2; Evrei 10:12,13).

13) Venirea din nou a Domnului Iesus

Venirea Domnului Iesus face parte din Evanghelie, astfel în 1Tesalonicieni 1:8-10, SCC se descrie convertirea tesalonicienilor de la idoli la Iehova Dumnezeu prin Evanghelie: **“Pentru că, de la voi, Cuvântul lui Iehova a răsunat nu numai în Macedonia și Ahaia; ci, credința voastră cea către Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim noi ceva. Pentru că ei vestesc despre noi ce fel de intrare am avut către voi, și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să serviți ca sclavi unui Dumnezeu viu și adevărat; și să așteptați pe Fiul Lui din ceruri, pe care l-a înviat dintre cei morți; pe Iesus, Cel scăpându-ne de mânia cea viitoare”**.

Iată, doar revenirea lui Iesus și răpirea la cer ne scapă de mânia viitoare a lui Dumnezeu față de cei care nu ascultă de Evanghelie (2Tesalonicieni 1:7-10).

De fapt Evanghelia Regatului implică a predica revenirea și arătarea Domnului, așa cum învață apostolul Pavel pe tânărul apostol Timotei, în 2Timotei 4:1,2, SCC: **“Te îndemn solemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Christos Iesus, Cel urmând să judece pe vii și pe morți; pentru arătarea Lui și pentru Regatul Lui: Predică Cuvântul, stăruiește la timp potrivit și nepotrivit, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățătura”**.

Astfel Evanghelia conține învățătura despre venirea Domnului și Regatul lui Christos!

Conform Scripturii, Domnul Iesus, va reveni pe pământ a doua oară (Evrei 9:28; Ioan 14:2,3), cu glorie și cu norii cerului (Matei 24:30; 26:64; Marcu 14:62).

El va veni din al treilea cer, de la dreapta Tatălui (Fapte 3:20,21; Coloseni 3:1), iar când va ajunge în cerul material (primul cer), la nivelul norilor, venirea Lui va deveni una vizibilă, El se va arăta într-un corp vizibil, **„cu norii”** (Apocalipsa 1:7), sau **„pe nori”** (Matei 24:30), și se va coborî pe muntele Măslinilor (Zaharia 14:3,4). De fapt, El **„va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”** (Fapte 1:11).

Astfel venirea Sa, va fi vizibilă pentru oricine (Zaharia 12:10; Luca 21:27; Apocalipsa 1:7; Fapte 1:9-12).

Domnul Iesus, a plecat de pe Muntele Măslinilor în mod vizibil, până când un nor l-a ascuns de privirea ucenicilor, apoi de acolo în mod invizibil a plecat în cerurile spirituale așezându-se la dreapta lui

Dumnezeu (Fapte 1:9-11), revenirea Lui va fi reversul acestui proces.

El va veni, în primul rând să-și răpească adunarea Sa, care este mireasa Sa (1 Tesaloniceni 4:15-17), ca apoi să-i judece și să-i pedepsească pe cei răi (Matei 25:31-46), și astfel va instaura regatul de o mie de ani, în care El va conduce cu sfinții (Apocalipsa 5:9,10; 20:6; Daniel 7:22,27). Astfel, va începe domnia milenară în care Iesus Christos va fi rege peste pământ și Îl va readuce la starea de paradis, asemănător cu Grădina Edenului (Matei 19:28; Isaia 32:15-17; 35:1,2,7; 65:17-22; Apocalipsa 20:6).

14) Învierea morților

În Evanghelia vestită de apostolii Domnului, conținea învățătura despre înviere, astfel în Fapte 4:2, SCC, se spune: **“fiind supărați de ce învață ei poporul și vestesc prin Iesus: învierea cea dintre morți”**. Iată, a vesti învierea morților, implică a-L vesti pe Iesus căci prin El are loc învierea morților, căci prin El toți vor fi făcuți vii (1Corinteni 15:22).

La fel în Fapte 17:18, SCC, este relatat ceea ce evangheliza sau binevestea Pavel, și anume: **“...binevestea pe Iesus Christos și învierea”**.

Domnul Iesus a câștigat la învierea Sa, cheile morții și ale locuinței morților, primind Stăpânirea peste ele (Apocalipsa 1:18). De aceea El are autoritate de a învia morții (Ioan 5:21,28,29).

Biblia vorbește de două învieri:

Prima înviere:

La revenirea Domnului are loc prima înviere a celor morți în Christos, adică a creștinilor (1Corinteni 15:52-54; 1Tesalonicieni 4:16). Despre ei Apocalipsa 20:6, SCC, declară: **“Fericit și sfânt este cel având parte de învierea cea dintâi! Asupra acestora moartea a doua nu mai are autoritate; ci, vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, și vor domni ca regi cu El, cei o mie de ani”**.

Aceștia vor domni ca regi, preoți și judecători cu Christos timp de o mie de ani (1Corinteni 6:2; Apocalipsa 5:9,10).

A doua înviere sau învierea generală:

Morții care nu au înviat la prima înviere, vor învia când se vor împlini cei o mie de ani și vor fi judecați după faptele lor, fapte din timpul vieții consemnate în cărțile cerești (Apocalipsa 20:11-15). Atunci vor învia cei dreپți (din vechiul legământ sau din alte epoci nu dintre creștini) și cei nedreپți (Fapte 24:15), cei dreپți pentru viață veșnică, deoarece sunt scriși în cartea vieții, datorită faptelor bune făcute înainte de a muri; iar cei nedreپți vor fi judecați și pedepsiți etern pentru faptele lor rele făcute pe pământ în această lume (Daniel 12:2; Ioan 5:28,29).

15) Judecata lui Dumnezeu

Apostolii au predicat judecata, un exemplu în acest sens este Pavel, despre care în Fapte 24:24,25, SCC, ni se relatează: **“Iar după câteva zile, venind Felix împreună cu nevasta lui; fiind iudeică; a trimis după Pavel și l-a ascultat despre credința în Christos Iesus. Discutând însă despre dreptate și înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, făcându-se înfricoșat, a răspuns: acum du-te; dar având timp potrivit, te voi rechemă”**. Pavel a predicat: **“despre judecata viitoare”**, în Evanghelia și credința în Iesus, vestită de el. Iar credința în Iesus duce la dreptate și la înfrânare!

Conform cu Romani 2:1-16, judecata tuturor oamenilor, făcea parte din Evanghelia apostolică. De asemenea, vedem când Pavel predică pe Aeropag, el predică despre ziua judecății, când spune: **“Deci, trecând cu vederea timpurile necunoașterii, Dumnezeu vestește acum oamenilor: toți, de pretutindeni, să se căiască. Pentru că a stabilit o zi, în care urmează să judece lumea cu dreptate, printr-un bărbat pe care L-a rânduit; dând tuturor o dovadă: înviindu-L dintre morți”** (Fapte 17:30,31, SCC).

Să vedem această învățătură care face parte din Evanghelia în lumina Bibliei:

Cine este Judecătorul?

Conform Bibliei Dumnezeu este Judecătorul, El are atributul și calitatea de judecător al universului, deoarece El este Cel care a creat universul (proprietarul), și Cel care a dat legi în Univers (Psalm 94:2; Isaia 33:22; Evrei 12:23; Iacob 4:11; 1Petru 1:17), și prin urmare El este garantul justiției și al dreptății, căci în Psalm 89:14 se spune: **„Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie”**.

Dumnezeu este un Judecător etern, nu doar în unele situații, deoarece acesta este caracterul lui etern, caracterul de a judeca, analiza, tot ceea ce se întâmplă în univers (Psalm 7:11; 9:4; Isaia 33:22; Evrei 12:23). Doar că după ce va fi învins ultimul dușman, moartea, nu va mai fi nevoie de judecată, în sensul de judecată pentru osândă sau pedeapsă (1Corinteni 15:24-28).

Însă o dată cu venirea Fiului pe pământ, Dumnezeu i-a dat toată judecata Lui (Ioan 5:22-23). Astfel, Dumnezeu judecă prin Christos (Romani 2:16), căci Lui i-a fost dată toată judecată (Ioan 5:22). La rândul lui Iesus, dă dreptul de a judeca și fraților Săi, adică sfinților (1Corinteni 6:2-3; Daniel 7:22; Apocalipsa 20:4).

Judecăți în viitor:

În viitor Biblia vorbește de patru perioade de judecată:

1. Judecata din timpul necazului celui mare și executarea ei asupra pământului și a oamenilor, judecată executată prin plăgi descrise în Apocalipsa cap. 6-18.

2. La venirea Domnului Iesus Christos, în mod vizibil pe Muntele Măslinilor (Fapte 1:9-12; Zaharia 14:4), El va despărți oile (creștinii adevărați) de capre (creștinii falși și ne-creștinii) sau grâul de neghină (Matei 13:30,39-42; 25:31-46), cât și judecata fiarei și a armatelor ei (Apocalipsa 16:14-16; 19:11-21). Toți aceștia vor suferi o pedeapsă veșnică, fiind aruncați în focul veșnic (Matei 25:41,46). La această judecată de la venirea Domnului și la executarea ei, vor participa și creștinii proaspăt răpiți la Domnul (1Corinteni 6:2; Apocalipsa 2:26-27; 17:14).

3. Pe parcursul mileniului, vor fi judecați oamenii ce se răzvrătesc și vor fi pedepsiți (Isaia 65:20; 66:23-24; Zaharia 14:16-19).

4. Când se vor împlini cei o mie de ani, va avea loc judecata finală și generală, atât a celor vii cât și a celor morți (2Timotei 4:1).

Cei vii, prin faptul că la sfârșitul celor o mie de ani, Satan va fi dezlegat și va înșela pe unii dintre aceștia, iar toți aceștia vor fi arși de un foc din cer, iar Satan împreună cu demonii, va fi aruncat în lacul de foc (Apocalipsa 20:1-10; Matei 25:41).

Dumnezeu va da sentința și pedeapsa definitivă după mileniu. Atunci vor fi prezenți la judecată toți cei din hades, dar și toți sfinții care vor judeca alături de Christos (comp. Amos 3:7 cu 1Corinteni 6:2,3; Daniel 7:22; Apocalipsa 20:4).

Pe ce bază se fac judecățile?

Dumnezeu nu emite judecățile Sale pe criterii etnice, rasiale, naționale, sociale, deoarece El este nepărtinitor (Romani 2:11). Judecățile sale se vor face pe baza dreptății Lui, iar oamenii vor fi judecați pe baza faptelor lor consemnate în mod exact în cărțile din cer (Daniel 7:10; Apocalipsa 20:12). Nici chiar lucrurile ascunse nu au scăpat de vederea lui Dumnezeu (Ecleziast 12:14). Bineînțeles că nu putem înțelege pe deplin judecata divină, căci judecățile Lui sunt de nepătruns (Romani 11:33). Însă Biblia ne descoperă câteva criterii de judecată:

Criteriul de judecată este adevărul, este Evanghelia, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 2:2,16), dar se va avea în vedere și cunoștința oamenilor, după cum am explicat în subcapitolul anterior. Alte criterii de judecată sunt:

- 📖 Criteriu vorbirii - Matei 12:36,37: „**Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.**”
- 📖 Criteriu judecării drepte și a măsurării drepte - Matei 7:2: „**Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.**”
- 📖 Criteriu milei - Iacob 2:13: „**căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata.**”

Dar cel mai important criteriu, este credința, oricine nu crede va fi pedepsit etern (Ioan 3:16-18,36). Astfel, orice om care a respins conștient Evanghelia va suferi o pierzare eternă (2Tesaloniceni 1:8-9), cât și orice om care nu l-a recunoscut pe Dumnezeu pe baza creației (Romani 1:19-21).

Vor fi și creștinii judecați?

Creștinii adevărați nu vor fi judecați pentru a se vedea dacă vor primi viața veșnică sau nu; căci Christos Fiul lui Dumnezeu a promis în Ioan 5:24: „**Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul meu și crede în Cel care m-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.**” Deci un creștin adevărat are în momentul când crede, viața veșnică și nu merge la judecata unde se stabilește dreptul la viață veșnică.

Totuși creștinii vor merge la judecata pentru stabilirea măsurii răsplătirii, pentru a i se da poziția corespunzătoare din cer, adică să stăpânească peste cinci cetăți sau pentru zece cetăți în funcție de faptele pe care le-a făcut pe pământ (Romani 14:10-12; 2Corinteni 5:10; Luca 19:16-19).

La sfârșitul celor o mie de ani, după judecata finală, nu va mai fi o alta judecata deoarece moartea va fi nimicită (Isaia 25:8), și va apărea un cer nou și un pământ nou perfect și etern (Apocalipsa 21:1-7; 2Petru 3:13; Isaia 66:22), care vor împlini planul lui Dumnezeu pentru totdeauna.

16) Regatul lui Dumnezeu

Un alt subiect important al Evangheliei Domnului Iesus Christos este: Regatul lui Dumnezeu!

Evangheliștii relatează despre Iesus predicând Evanghelia, sau: **“binevestind Regatul lui Dumnezeu”** (Luca 8:1, SCC, vezi și: Matei 9:35; Marcu 1:14; Luca 4:34; Luca 16:16).

Evanghelia despre Regatul lui Dumnezeu, cuprinde: a) atât Regatul manifestat pe pământ prin omul Iesus și prin adunare, b) cât și Regatul cerurilor, precum și c) Regatul din viitor de o mie de ani; d) Predarea Regatului: Tatălui după nimicirea tuturor dușmanilor; e) precum și cerul nou și pământul nou veșnic.

a) Regatul cerurilor:

Regatul cerurilor a fost mesajul Evangheliei Domnului Iesus (Matei 4:17; 5:19).

Regatul este **teritoriul**, peste care domnește Dumnezeu, care este Rege, Domn și Stăpân (1Cronici 29:12; Psalm 96:9-11; 99:1-4; 1Timotei 1:17).

Regatul lui Dumnezeu a început să existe o dată ce Iehova la început a creat: cerurile și pământul (Geneza 1:1). Ele au constituit **teritoriul**, condus de Dumnezeu și locuit de îngeri și apoi de animale și oameni, care erau supușii regatului și a regelui: Iehova (Geneza cap. 1,2).

După răzvrătirea lui Lucifer și a îngerilor lui și a căderii lui Adam și Eva, pământul a fost intinat de păcat, și condus de satan (Ioan 14:30), doar poporul Israel și apoi poporul creștin a ascultat de Stăpânirea lui Dumnezeu ca Rege, dar al treilea cer unde locuiește Dumnezeu și îngerii fideli (Matei 18:10; Apocalipsa 4), a rămas condus de Dumnezeu, iar capitala acestuia: Noul Ierusalim s-a păstrat în totalitate sub conducerea lui Dumnezeu și de aceea ea s-a păstrat ca paradis (2Corinteni 12:1-4).

Evanghelia predicată de Iesus era: „**Regatul cerurilor**” (Matei 4:17), acest Regat implica: manifestarea pe pământ prin omul Iesus și prin adunare a domniei lui Dumnezeu din cer, însă Regatul ceresc este în primul rând, un teritoriu ceresc condus de Dumnezeu!

Acest al treilea cer, seamănă cu universul fizic, de fapt creația fizică a fost creată după modelul celei spirituale (comp. cu Evrei 8:5). Apoi cerul spiritual este paralel cu universul fizic, dar fiind în dimensiunea spirituală, el este mai mare ca universul fizic, mai înalt ca El, în

înălțimea lui se află: tronul lui Dumnezeu, care nu are un corespondent în universul material, fiind deasupra lui (Isaia 14:13,14). Putem să ne imaginăm cerul spiritual privind cerul fizic, constelațiile, cerul spiritual este asemănător cu cel fizic, cel fizic este copia sau imaginea celui spiritual (comp. cu Evrei 9:24).

Noul Ierusalim este capitala celui de al treilea cer, așa cum Ierusalimul pământesc este capitala țării: Israelul.

Iar pe Muntele Sionul ceresc (Evrei 12:22,23) care este asemănător cu Sionul pământesc din Israel (Isaia 2:3) stă un oraș ceresc: Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:2,10).

Acolo în Noul Ierusalim descris în Apocalipsa cap. 21 și 22, care este o parte din al treilea cer, este paradisul văzut de apostolul Pavel!

De aceea, Biblia descrie cerul ca un paradis, adică un loc al farmecului, al desfătării. De fapt, paradisul pământesc este o umbră a celui ceresc, cu toate că cuvântul rai sau paradis se referă la grădină, el se aplică atât la pământ (Geneza 2:8-15), cât și la cer (2Corinteni 12:1-4; Apocalipsa 2:7).

În viitor, creștinii vor ajunge fie prin înviere, fie prin răpire în cer, și vor fi regi împreună cu Christos și vor domni cu El: 1000 de ani peste pământ și oamenii de pe el (Daniel 7:18,27; 2Timotei 2:12; Apocalipsa 20:6), ei vor fi: preoți, cu rol de mijlocire, vindecare (Apocalipsa 1:6; 5:9,10; 22:2), și judecători, adică vor judeca națiunile la sfârșit și vor executa judecata dreaptă asupra lor (1Corinteni 6:2; Apocalipsa 2:26,27), dar vor participa și la judecarea îngerilor răi (1Corinteni 6:3).

b) Regatul manifestat pe pământ prin omul Iesus și prin adunare:

Conform cu Marcu 1:14,15, SCC, din Evanghelie face parte mesajul despre Regatul manifestat prin Iesus și adunare: **“După ce a fost arestat Ioan, a venit Iesus în Galileea; predicând Evanghelia lui Dumnezeu, și zicând: „s-a împlinit timpul, și s-a apropiat Regatul lui Dumnezeu. Căți-vă și credeți în Evanghelie.”**

Regatul cerurilor vestit de Iesus care s-a apropiat de poporul Israel, a fost Regatul adus de El, de domnia lui Dumnezeu exercitată prin El și prin dicipolii Lui (Vezi și Matei 3:2; 4:17).

Astfel, de la botezul Său în anul 27 d.C. Iesus, Fiul lui Dumnezeu a fost uns ca rege prin Spiritul Sfânt (Luca 3:21,22; 4:16-19; Fapte 10:38), și El a devenit rege al iudeilor (Luca 1:33; 19:14; Ioan 1:49), însă UNS de Dumnezeu, astfel Iesus prin lucrările ce le-a făcut a manifestat Regatul lui Dumnezeu (Luca 4:18,19; Fapte 10:38).

Domnul Iesus Christos nu doar a predicat Regatul; ci, a și dovedit că Regatul lui Dumnezeu este prezent în lucrarea Lui, prin faptul că a scos demoni, care erau agenții regatului lui satan (Matei 12:28; Luca 11:20). Apoi predicarea Regatului era adevărată și prin vindecări ale diferitelor boli și chinuri ale oamenilor (Matei 4:23,24).

Domnul Iesus ca Rege a și înviat morții arătând că Regatul lui Dumnezeu este real în mijlocul lor prin Regele acestuia: Iesus Christos (Luca 7:11-17; 8:49-56; Ioan 11:42-44).

Chiar discipolii împreună cu vestirea: s-a apropiat de voi Regatul lui Dumnezeu, ei făceau vindecări, scoteau demonii și înviau morții (Matei 10:1-8), prin care adevăreau că Stăpânirea lui Dumnezeu manifestată prin ei s-a apropiat de oile pierdute ale casei lui Israel (Luca 10:9; Matei 10:6).

Apoi la înviere El a primit autoritatea peste toate lucrurile din cer și pe pământ (Matei 28:18), iar după patruzeci de zile la înălțarea lui la cer, El și-a supus efectiv stăpânirile cerești, îngerii și pe regii pământești (Efeseni 1:20,21; 1Petru 3:22). Astfel de atunci, Regatul lui Dumnezeu îl are în frunte pe Regele numit de Dumnezeu: Iesus Christos, care are titlul de Rege al regilor și Domn al domnilor (Apocalipsa 19:16).

Stăpânirea lui Dumnezeu poate fi deplină peste anumite zone sau ființe, sau parțială.

Dumnezeu domnește peste ceruri unde locuiesc îngerii, El se poate folosi chiar de îngerii răi spre a-ți împlini scopurile Sale (comp. cu Iov cap. 1,2,42; 1Regi 22:19-23). Dar domnia Sa este într-un mod deplin arătată prin îngerii fideli, care slujesc pentru bunul mers al Regatului (Matei 25:31; Luca 1:35,36; Apocalipsa 14:6,7).

Dumnezeu domnește și peste constelații și stele prin îngeri (Iov 9:7-10; 38:7,31-33).

Dumnezeu domnește peste pământ, peste națiuni, El este Cel care rânduie regi (Romani 13:1), El s-a folosit chiar de regi păgâni spre împlinirea scopurilor Sale (2Cronici 36:23; Ezra 1:2; Daniel 5:18).

Astfel *lumea* este o parte a regatului lui Dumnezeu (comp. Matei 13:24,38-41), dar supunerea lumii nu este deplină, ci parțială, și de multe ori inconștientă (Fapte 4:26-28).

Dar sfinții, adică creștinii, au fost strămutați în Regatul Fiului dragostei Lui, adică ei din momentul învierii cu El în apa botezului, Regatul cerului s-a mărit și i-a inclus și pe ei în locurile cerești în Christos, iar acest Regat este dominat de dragoste (Efeseni 2:6; Coloseni 1:12,13; Galateni 1:4).

Ca urmare, creștinii au devenit Fii ai Regatului (Matei 13:38), și prin ei se manifestă domnia lui Dumnezeu pe pământ (Matei 25:1), cu mult mai mult (1Petru 2:22,23), decât prin autoritățile pământești sau prin oamenii lumii.

c) Regatul de o mie de ani:

Scripturile ne arată că apostolii au predicat, așa cum mărturisește Scriptura în Evrei 2:5, SCC: **“Pentru că nu unor îngeri a supus El viitorul pământul locuit, despre care vorbim”**. Iată apostolii au predicat și pământul locuit din mileniu peste care va domni Iesus cu creștinii!

Biblia precizează că vor exista națiuni pe pământ peste care ei vor domni (Daniel 7:14; Apocalipsa 20:3,8). *Cine sunt aceștia?*

Ei bine, este vorba de două categorii de oameni după cum urmează:

(1) Israelul carnal, care se întoarce la Dumnezeu în ziua venirii Domnului, când îl vor vedea pe norii cerului (Zaharia 12:10; Osea 3:4-5). După ce două treimi din națiunea Israel vor fi nimicite, o treime din Israel (rămășița) purificată, va moșteni pământul în mileniu (Zaharia 12:8,9; Țefania 3:12,13).

Astfel, după ce se va încheia: **„plinătatea neamurilor”**, strângerea tuturor creștinilor în corpul lui Christos, vine Domnul și are loc răpirea miresei lui Christos, dar în aceeași zi, dar după răpirea miresei, Domnul va izbăvi pe Israel de dușmanii lui, și ei vor fi restabiliți în țara lor (Romani 11:25-28; Isaia 44:1-4; Ezechiel 37:21-28; Amos 9:11-15).

(2) A doua categorie de oameni, sunt oamenii din toate națiunile care spre timpul sfârșitului se alipesc de Israel ca prozeliti la iudaism. Înainte de neacazul cel mare (timpul sfârșitului) este profețit că templul din Ierusalim se va reconstrui, deci va exista un templu fizic în perioada împlinirii Apocalipsei (Apocalipsa 11:1,2; Daniel 9:27; Matei 24:15-22), oamenii din toate națiunile se vor închina la templu acceptând religia iudaică (Isaia 2:1-4; Mica 4:1-4; Zaharia 8:7-23), așa ca și în primul secol (Ioan 12:20; Fapte 2:5-11). Aceștia vor locui pământul împreună cu Israelul.

Astfel, la revenirea Domnului Iesus, scopul lui Dumnezeu se va împlini parțial pe acest pământ, căci Diavolul și îngerii lui vor fi închiși în adânc pentru o mie de ani (Apocalipsa 20:1-3; Isaia 24:21,22).

Astfel, pământul va fi eliberat de oamenii răi care îl poluează și distrug și le fac rău semenilor lor (Psalm 37:9-11; Apocalipsa 11:18). Oamenii drepi **se vor înmulți** pe pământ (Isaia 65:20-22), **pământul**

va fi supus unei lucrări de regenerare, începând cu venirea lui Iesus, oamenii îl vor lucra transformându-l treptat într-un paradis (Matei 19:28; Isaia 32:15-17; 35:1,2,7).

Astfel în mileniu, nu vor mai fi: războaie (Psalm 46:8,9; Isaia 2:4), foamete, va fi hrană din abundență (Psalm 72:16; Isaia 65:22), bolile, bătrânețea și moartea datorită păcatului adamic vor fi înlăturate (Isaia 33:24; 35:5,6; 25:8; Iov 33:25). Va fi pace și locuințe pentru toți (Isaia 32:17,18; 65:21,22; Mica 4:3,4).

Iar **toate viețuitoarele vor fi supuse omului**, nu vor exista pericole din partea animalelor, cele sălbatice nu vor mai fi feroce, vor fi relații armonioase între om și animale (Isaia 11:6-9; 65:25; Osea 2:18).

d) Predarea Regatului de către Iesus: Tatălui, după nimicirea tuturor dușmanilor:

Din Evanghelia face parte mesajul despre Regatul lui Iesus, predicat de apostoli (Fapte 17:7), acesta este un Regat veșnic (Ioan 18:37; 2Timotei 4:1,18; 2Petru 1:11).

Din acest mesaj face parte și dezvăluirea că Domnul Iesus a primit mandatul să unească toate lucrurile din cer și de pe pământ (Efeseni 1:10,11), și să nimicească forțele răului!

Astfel, după ce a fost nimicită orice conducere și orice autoritate și orice putere rea, chiar și moartea va fi stârpită, atunci Iesus va preda domnia primită de la Tatăl, din nou Tatălui, deoarece El și-a îndeplinit misiunea, de a nimici pe vrășmași și a face ca Dumnezeu să fie totul în toți (1Corinteni 15:24-28).

Atunci va începe veșnicia, iar Fiul va continua să existe alături de Tatăl, ca și la început, iar domnia lui Iesus nu va avea sfârșit (Luca 1:33; Daniel 7:27), în sensul că efectul domniei Sale va fi etern.

e) Cerul nou și pământul nou veșnic:

Viața veșnică face parte din Evanghelia (Romani 6:23; 2Timotei 1:9-10), iar această viață veșnică va fi în cerul nou și pe pământul nou (2Petru 3:13; Apocalipsa 21:1).

Cu toate că Adam și Eva au păcătuit și astfel pământul nu a devenit un paradis (Geneza cap. 3), totuși scopul lui Dumnezeu nu s-a schimbat, doar amânat, astfel în viitor acest plan se va împlini pe deplin și pentru eternitate pe pământul cel nou care va fi veșnic (Isaia 65:17; 66:22; Apocalipsa 21:1-4).

17) Căința față de Dumnezeu

Unul din subiectele importante ale Evangheliei este căința față de Dumnezeu (Fapte 2:38; 17:30,31; 20:20,21).

Căința față de Dumnezeu: cuvântul căință înseamnă părere de rău pentru faptele rele, și lucrări în virtutea acestei căințe. Cuvântul pentru „căință” în Scripturile Creștine din greacă este: „*metanoeo*”, tradus înseamnă „*schimbarea minții*”, dar implică nu doar o schimbare interioară, a gândirii, atitudinii și voinței, ci și una exterioară a comportamentului și stilului de viață, căci o schimbare în gândire și atitudine, duce la un alt mod de a trăi!

Unii oameni au o căință falsă sau o întristare după voia lumii, dar nu după voia lui Dumnezeu (2Corinteni 7:9-11; Evrei 12:16,17). Astfel ei manifestă o întristare (chiar lacrimi), motivată de pierderea prestigiului, a avantajelor, a poziției sau privilegiilor, din Societate sau biserică, când s-a aflat de păcatul lui. Însă el nu recunoaște că este un păcat împotriva lui Dumnezeu, că a adus o pată numelui lui Dumnezeu, nu își dă seama de cât rău a produs păcatul Său, în relația lui cu Dumnezeu, și cât rău a produs semenilor săi acest păcat direct sau indirect. Însă, pocăința adevărată trebuie să atingă întreaga ființă: intelectul, sentimentele și voința, la unii căința înseamnă să plângă, dar nu înseamnă să ia unele decizii (acte de voință) în viața lor, la alții știu ce au de făcut pentru a duce roadă vrednică de pocăință dar nu fac, iar alții încearcă să facă, însă nu vor să-și deschidă inima pentru a se lăsa atinși emoțional de Spiritul lui Dumnezeu pentru a aduce roadă din inimă.

Atunci când cuvântul „căință” era folosit în vremea lui Iesus și a apostolilor, conceptul era construit pe o baza istorică din Scripturile Ebraice. În Isaia 1:16-17, profetul Isaia strigă: „**Spălați-vă, deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!**”

Căința sau pocăința era mai mult decât o părere de rău pentru pacate, ea însemna oprirea faptelor rele și începerea faptelor bune. Sfatul lui Daniel pentru Nebucadnețar era: „**Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți și poate că ți se va prelungi fericirea!**” (Daniel 4:27). Ideea ce rezidă din text, este că pocăința înseamnă: a te elibera de un stil de viață vechi, în favoarea unui stil de viață nou. A te întoarce la

Dumnezeu și a te căi (Fapte 3:19), înseamnă o întoarcere de la preocupările inimii tale, la precupățile inimii lui Dumnezeu.

Când Ioan Botezatorul a predicat în deșertul iudaic, el le-a spus mulțimilor: **„Faceți dar roade vrednice de pocăință”**. El le-a explicat practic cum pot face asta: **„Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una; și cine are de mâncare, să facă la fel”** (Luca 3:2-11).

Tot la fel apostolul Pavel, își descrie serviciul prin cuvintele: **„ci, am vestit întâi celor din Damasc, și din Ierusalim, și în tot ținutul Iudeii, cât și națiunilor; să se căiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând fapte vrednice de căință”** (Fapte 26:20, SCC).

Iată căința este o schimbare a minții, care duce la fapte vrednice de căință! Minte, inima și viața ta este orientată din acel moment al căinței, spre Dumnezeu, căci tu te-ai întors de la orientarea spre tine, spre auto-împlinire, de la egoism, la Dumnezeu și dorești să faci ceea ce îi place Lui (Fapte 3:19).

18) Credința din inimă în Iesus Christos

Unul din subiectele importante ale Evangheliei este credința în Domnul Iesus (Fapte 8:12; 10:43; 13:41; 16:31; 20:20,21).

Cuvântul grecesc: „**pistis**”, înseamnă atât *credință* cât și *credincioșie*. Credința este o siguranță în lucrurile în care sperăm, o convingere a lucrurilor nevăzute (Evrei 11:1), o încredere în Dumnezeu (Evrei 11:6), în Christos (Ioan 14:1), în promisiunile lui Dumnezeu (Evrei 6:12).

A crede în Iesus, nu înseamnă doar a crede că El există, sau că El este Fiul lui Dumnezeu, a crede în Iesus, înseamnă a te încrede în El, atât în ce privește salvarea ta, nebizuindu-te pe faptele tale bune, pe evlavia ta, pe religia ta; ci, pe El și jertfa Lui, dar ea implică a ne încrede în El în toate domeniile vieții, și a asculta în toate de El. Biblia este clară și învață: **„Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”** (Ioan 3:36, GBV).

Credința în Domnul Iesus deci duce la a umbla în lumină (Ioan 12:46), la a face lucrările lui Iesus (Ioan 14:12), la a produce roade bune (Luca 6:43-46), căci credința fără fapte este moartă (Iacob 2:14-26).

Iar această credință înseamnă nu a crede în: mituri, basme, legende, învățături omenești religioase, ci a crede ce spune Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17).

19) Mărturia cu gura - rugăciunea dinainte de botez

Mărturia cu gura face parte din Evanghelie, vedem că Pavel descrie Cuvântul credinței sau Evanghelia care salvează în Romani 10:8-10, SCC: **“Dar ce zice ea? Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta; el este Cuvântul credinței pe care îl predicăm, anume că: dacă ai să mărturisești cu gura ta pe Iesus ca Domn, și ai să crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi salvat. Pentru că, cu inima se crede pentru îndreptățire; iar cu gura, se mărturisește pentru salvare”**.

Astfel înainte ca un credincios să fie botezat, acel discipol este dus la apă, și înainte el face o mărturie cu gura prin rugăciune la Domnul Iesus, în care credinciosul mărturisește moartea ca jertfă, coborârea în abis unde a lăsat păcatul lumii, și învierea lui Iesus de către Dumnezeu (Romani 10:6-10). Acolo în apă, însă înainte de scufundare el cheamă Numele Domnului Iesus pentru a fi salvat (Fapte 22:16), iar prin acea rugăciune el dă o frumoasă mărturie înaintea martorilor, mărturisind pe Iesus ca Domn și că Dumnezeu l-a înviat din morți (Romani 10:9,10; 1Timotei 6:12), apoi el este scufundat în Numele lui Iesus pentru iertarea păcatelor (Fapte 2:38; 1Petru 3:21).

20) Botezul în apă

Botezul în apă face parte din Evanghelie, apostolul Petru atunci când a predicat Evanghelia a menționat și botezul în apă în Numele lui Iesus în Fapte 2:14-38; botezul face parte din Cuvântul lui Christos Cel al începutului (Evrei 6:1-3).

Ce este botezul în apă?

După ce credinciosul s-a rugat la Iesus, lucrătorul (lucrătorii) îl va scufunda în apă spunând: „*te botez în Numele lui Iesus*”. Lucrătorii vor avea grijă să fie o scufundare completă! Căci în limba greacă pentru botez este expresia: „**baptizo**”, ce înseamnă: „*scufundare, cufundare, afundare, imersiune*”. Astfel, botezul în apă este o scufundare completă în apă pentru o clipă, care se face *în Numele lui Iesus Christos* mediatorul Noului Legământ (Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5; Romani 6:2; Galateni 3:27).

Prin botezul în apă, credinciosul moare față de păcat, față de lume, când este scufundat în apă, și astfel este îngropat împreună cu Christos; iar când iese din apă, el înviază împreună cu Christos la o viață nouă pentru Dumnezeu (Romani 6:2,3,11; Coloseni 2:12).

În apă se realizează curățirea, sfințirea prin Spiritul și sângele lui Christos prezent în apă (1 Corinteni 1:30; 6:11; Evrei 10:22; 1 Ioan 5:6,8; 1 Petru 1:2), astfel în momentul când iasă din apă credinciosul este iertat de păcate (Coloseni 2:13), renăscut, regenerat (Tit 3:5), este îmbrăcat în Christos (Galateni 3:27).

Botezul este „**cererea**” către Dumnezeu pentru a primi salvarea prin învierea lui Christos (1 Petru 3:21).

Atunci are loc nașterea de sus, fiind prezent: Spiritul lui Christos, omul este născut din apă și Spirit (Iona 3:5), primind spălarea de păcatele pe care deja le-a comis (Fapte 22:16), o rupere a legăturilor cu satan (Fapte 26:18), și circumcizia cărnii – Romani 6:6; Coloseni 2:11,12). Astfel omul devine o făptură nouă în Christos (2Corinteni 5:17), un om nou (Efeseni 4:24), care a fost iertat, salvat, îndreptățit, luminat (Evrei 6:4,5).

21) Iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, salvarea și îndreptățirea

Ce este iertarea, cum și când se obține?

Iertarea lui Dumnezeu este o ștergere completă a păcatelor (Isaia 44:22) și fără părere de rău (Psalm 85:2; Romani 11:29; 2Corinteni 7:10). Dumnezeu pe baza jertfei lui Iesus, nu-și va mai aduce aminte de păcatele celor iertați (Evrei 8:12).

Deoarece Dumnezeu a pedepsit pe Domnul cu moartea în locul celor iertați, aceștia nu vor mai fi pedepsiți cu pedeapsa veșnică, și chiar dacă sunt pedepsiți pe pământ, pedeapsa are doar rolul corectiv, de îndreptare, nu ispășitor (Evrei 12:5-11).

Astfel atunci când Dumnezeu îi privește pe creștini, El îi vede nevinovați, deoarece altcineva a luat păcatele lor asupra Lui și a primit pedeapsa pentru ele, astfel ei primesc în schimba haina dreptății lui Iesus (2Corinteni 5:21; Apocalipsa 7:14; Isaia 61:10).

Ei fiind spălați în sângele Mielului, Tatăl îi vede: fără păcat, perfecți, sfinți, fără pată (1Corinteni 1:30; 6:11; Evrei 10:10,14).

Chiar când greșesc și Tatăl îi vede din nou cu o pată, ei repede apelează la sângele lui Iesus, care a fost vărsat nu doar pentru omenire în general chiar și pentru creștini, Domnul a purtat chiar păcatele creștinilor pe care aceștia le-au comis după ce au devenit frați cu El (1Ioan 1:8-9; 2:1-2).

Inițial iertarea se obține în botezul în apă, un botez făcut la maturitate, după ce omul și-a însușit Cuvântul lui Christos, iar îmboldit de acesta, s-a căit de toate păcatele, a crezut din inimă în Domnul Iesus, L-a chemat ca Domn și Salvator în rugăciune (Romani 10:9-13; Fapte 5:31), și primind Spiritul Sfânt în botez, care lucrează împreună cu sângele lui Iesus: curățirea (1Petru 1:2).

Apoi, ori de câte ori păcătuiesc, ei apelează la Dumnezeu prin Iesus Christos, și își mărturisesc păcatele și se lasă de ele pentru a primi îndurare și spălarea de acel păcat prin sângele Domnului (Proverbe 28:13; Efeseni 1:7; 1Ioan 1:9).

Ce este împăcarea cu Dumnezeu?

Împăcarea cu Dumnezeu face parte din Evanghelia vestită de ambasadorii lui Christos (2Corinteni 5:20).

Acest mesaj implică că oamenii prin neascultarea lor de legea lui Dumnezeu și prin gândirea și faptele lor carnale ei sunt dușmani cu Dumnezeu (Romani 8:5-7; Iacob 4:4)

Însă Dumnezeu prin jertfa Fiului Său, care a fost pedepsit în locul nostru pentru păcatele noastre, a dat posibilitatea fiecăruia să se împace cu Dumnezeu, căindu-se de păcate și crezând în Domnul Iesus, botezându-se și îmbrăcându-se astfel cu Iesus (Galateni 3:26,27).

Ca atunci când Tatăl ne va privi să Îl vadă pe dreptul Iesus nu păcatul nostru, și astfel prin Christos să avem pace cu Dumnezeu, să fim împăcați cu El și să devenim chiar prieteni cu El (Romani 5:1-11).

Ce realizează salvarea?

Conform Bibliei, credinciosul este iertat, împăcat și apoi pe baza iertării el este: **salvat din întuneric, din moarte spirituală, din regatul celui rău** și transferat în Regatul lui Christos (Efeseni 2:1-6; Coloseni 1:13), **salvat dintr-un mod de viață, desert** de viațuire (1Petru 1:18-19), **din această lume, din această epocă** (Galateni 1:4; Ioan 15:19).

Astfel, din dușman cu Dumnezeu (Iacob 4:4) și copil al Diavolului (1Ioan 3:8-10) și slujitor al lui, credinciosul a devenit: copil al lui Dumnezeu (Romani 8:14-17), frate cu Iesus (Evrei 2:11), și a primit pace și intrare liberă în relația cu Dumnezeu prin Iesus (Evrei 4:16; 10:19-22; Romani 5:1).

La cine dă Dumnezeu salvarea prin Christos?

Salvarea este un rod al iertării, fiind iertați suntem de fapt salvați de mânia lui Dumnezeu (Ioan 3:36; 1Tesaloniceni 1:10)! Fiind iertați de păcate, aceasta duce implicit la salvare din puterea întunericului (Fapte 26:17,18).

Dumnezeu oferă la toți oamenii salvarea, prin **har** (Efeseni 2:8,9), El le oferă la toți **darul** vieții veșnice (Romani 5:15-19; 1Timotei 4:10; Tit 2:11), însă nu toți acceptă acest dar minunat!

Ce pași trebuie făcuți pentru a intra pe cărâmul salvării și a darului vieții veșnice?

Viața veșnică este un dar oferit prin har (Romani 6:23), dar El se dă în Christos, nu în afara lui Iesus, în El este viața (1Ioan 5:10,11). Astfel pentru a intra pe terenul vieții veșnice, este necesară: auzirea Evangheliei (Efeseni 1:13); căința în sinceritate față de Dumnezeu, pentru că Spiritul te-a convins prin Cuvânt că ești păcătos (Fapte 2:38; 3:19; Ioan 16:8), credința din inimă în Domnul Iesus Christos (Ioan 3:16-21,36), a deveni discipol al Domnului însușindu-ți poruncile și împlinindu-le (Matei 28:19,20; Ioan 4:1); apoi înainte de scufundare: faci o rugăciune adresată lui Iesus, prin care mărturisești

public că Iesus Christos este Domn (Romani 10:9,10; Fapte 22:16), apoi: botezul în apă în Numele Domnului Iesus, unde ne unim cu El și primim iertarea păcatelor (Fapte 22:16; Romani 6:3-5), în final la ieșirea din apă: rugăciunea la Tatăl (Luca 3:21) pentru înfiere (Romani 8:15,16).

Iar primirea harului, are ca efect o viață de sfințenie și fapte bune. Astfel, omul face fapte bune pentru că este salvat nu pentru a obține salvarea (Efeseni 2:8-10; Tit 3:5-8).

Iar în viitor vom fi salvați definitiv și complet,

o salvare de mânia lui Dumnezeu, datorată păcatului (Romani 5:9; 1Tesalonicieni 4:9), **când corpurile noastre vor fi glorificate și vor deveni perfecte și nemuritoare** (1Petru 1:9,13; 1Corinteni 5:5; 15:51-55). Atunci nu va mai exista natura păcătoasă în noi, ca să ne mai facă să păcătuim, atunci nu va fi decât natura cerească (Filipeni 3:21).

Trebuie precizat că salvarea inițială pe care am primit-o în botezul în apă, se poate pierde dacă nu rămânem în Christos (Ioan 15:5,6; Evrei 3:12-14; 6:4-6; 10:26-29; 2Petru 2:20-22). Doar la salvarea completă, când corpurile noastre vor fi glorificate, salvarea nu se va mai putea pierde, atunci vom fi nemuritori (Romani 2:7; Apocalipsa 20:6).

Ce este îndreptățirea, când și cum se obține ea?

Oamenii lui Dumnezeu din vechiul legământ, au fost socotiți drepti (neprihăniți) datorită ascultării lor de legea lui Dumnezeu (Geneza 6:9; Ezechiel 3:20; 18:26; Matei 1:19; Luca 18:14; Galateni 3:10-12; 2Petru 2:8). Fără însă a înțelege, că ei duceau o viață perfectă și total lipsită de păcat, deoarece toți oamenii au păcătuit, și nu este nici unul drept prin faptele lui, în sensul absolut al cuvântului (Romani 3:10,23).

Termenul: **„îndreptățire”** (Romani 3:21), în greacă: **„dikaiosyne”**, are sensul de: dreptate, integritate, puritate, dar și sensul de îndreptățire sau justificare. Acest termen este folosit și în domeniu juridic pentru a declara pe cineva drept sau nevinovat la un proces la tribunal.

Toți oamenii sunt vinovați, sunt nedrepți, nimeni nu poate împlini pe deplin legea lui Dumnezeu ca să poată să-și câștige statutul de drept în fața lui Dumnezeu prin faptele lui (Romani 3:10)!

Doar Domnul Iesus a împlinit pe deplin legea, a fost drept în modul deplin (Matei 5:17; Ioan 8:46), și fiind pedepsit în locul oamenilor, El câștigat o îndreptățire pentru toți oamenii (Romani 5:16,18).

Domnul Iesus a luat vinovăția noastră și ne-a dăruit nevinovăția Lui, a luat păcatul nostru și ne-a dăruit dreptatea Lui, prin schimbul de la

cruce (Isaia 53:4,5,8,11,12), când am fost substituiți cu El, pedeapsa ce trebuia să o primim noi a primit-o El (Isaia 53:4,5), iar Dumnezeu este satisfăcut în justiția Lui de această jertfă (Isaia 53:10; 2Corinteni 5:18-21).

Prin urmare, când Dumnezeu Tatăl, se uită la noi, îl vede pe dreptul Iesus Christos, iar când s-a uitat la El pe cruce, ne-a văzut pe noi și păcatul nostru. Iesus devenind blestem și păcat (2Corinteni 5:21; Galateni 3:13), și părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre pe care El le-a purtat pe cruce (Matei 27:46).

Dar nu toți oamenii vor fi îndreptățiți, adică declarați drepti în fața Tatălui ceresc; ci, doar cei care: cred în Iesus Christos (Fapte 13:39; Romani 3:20-26), mărturisesc cu gura lor pe Iesus ca Domn, înainte de botez (Romani 10:9,10; Fapte 22:16; 1Timotei 6:13), și imediat după ieșirea din apă sunt îndreptățiți, sau declarați drepti (1Corinteni 6:11; Romani 5:9), după ce au fost iertați și salvați (Coloseni 2:12,13), și după ce au fost plasați în Christos (1Corinteni 12:13), și astfel ei sunt îndreptățiți **în** Christos (Galateni 2:17), declarați drepti de Dumnezeu.

22) Rugăciunea de după botez

Nu putem încheia învățătura despre Evanghelie care ne duce să credem în Iesus și să devenim fii ai lui Dumnezeu (Galateni 3:23-26), dacă nu învățăm și despre înfierea ca fii pe care o face Dumnezeu prin Spiritul de înfiere (Romani 8:15-18).

Conform Bibliei, credinciosul după ce iese din apa botezului, el trebuie să se roage de data aceasta la Tatăl ceresc, urmând modelul lui Iesus (Luca 3:21,22). Cu ce scop? Ca să ceară înfierea. În momentul când se va ruga, se va produce lucrarea de înfiere, acel născut de sus, va primi spiritul de înfiere și va striga: „**Tată!**” (Romani 8:15 SCC), prin Spiritul Sfânt, în rugăciunea pe care o rostește, la ieșirea din apa botezului!

Spiritul Sfânt, pe lângă lucrarea nașterii de sus, lucrează mai multe lucrări care sunt asociate nașterii din nou, lucrări care totdeauna au loc împreună cu nașterea de sus, având ca efect, transformarea unui om din fiu al satanei, în copil al lui Dumnezeu.

Aceste lucrări au loc după nașterea de sus imediat (Ioan 3:3-5), una dintre ele este: înfierea!

Conform Bibliei, cei care s-au născut ca fii, sunt înfiați! În Galateni 4:6,7, se spune: „**Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu**”. În primul rând, observăm că fiilor lui Dumnezeu născuți din El, Dumnezeu le trimite Spiritul Fiului Său, care strigă: Ava, adică Tată. Astfel, li se toarnă dragostea lui Dumnezeu prin Spiritul în inimile lor (Romani 5:5).

De ce Dumnezeu după ce naște fii, îi mai înfiază? Deoarece, înfierea sau adopțiunea, este o mărturie publică și dublă a Spiritului Sfânt și a spiritului nostru, că nu mai suntem robi ai Satanei, ci am devenit fii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Christos (Romani 8:15-17). Dacă nașterea din nou este o lucrare lăuntrică, în om, înfierea ne duce să **strigăm** cuvintele: „**Tată**”, este ca un certificat exterior, care atestă că un om este fiu al lui Dumnezeu! – Romani 8:15-17.

Această lucrare are un corespondent fizic, un bebeluș nou născut după ce iese din mama sa, pentru a se vedea dacă respirația lui este normală, este lovit peste fund, iar bebelușul strigă.

În mod asemănător, strigătul: „**Tată**”, este la fel de spontan și natural ca strigătul bebelușului, este strigătul nostru care adevărește că

suntem copii ai lui Dumnezeu. Înfierea are loc imediat după nașterea de sus, așa cum strigățul unui bebeluș, are loc imediat după nașterea lui din pântecul mamei!

Urmează **ungerea cu Spiritul** ce aduce bucurie (2Corinteni 1:21; Evrei 1:9), care are rolul: numirii ca rege alături de Iesus (2Samuel 2:4; comp. Psalm 2; cu Fapte 4:27; și Ps. 45:6,7; cu Evrei 1:8,9), ca preot alături de marele preot (comp. Exod 40:15 cu Evrei 5:4-10; 1 Petru 2:9; Apocalipsa 1:5,6), și primirea cunoștinței profetice (1Ioan 2:20,27), în slujba profetului Iesus Christos (comp. cu 1Regi 19:16, cu Luca 4:18,19; 24:19); și implicit primirii autorității în aceste lucrări (Luca 4:18; Fapte 10:38).

În concluzie prima dată credinciosul este născut și înfiat ca Fiu, apoi este rânduit ca rege, preot și primește ungerea profetică. Primind ungerea, el primește numele de **creștin** de la Christos, deoarece cuvântul „creștin” vine de la Christos care înseamnă „unsul” (Matei 1:16, GBV, n.s.), astfel creștinii înseamnă: „unșii”. Numele *Christos* romanii l-au luat de la greci sub forma de *Christus*, de unde a derivat adjectivul: *christianus*, adică originea cuvântului român: „creștin”. Iar astfel expresia: *creștinii*, semnifică: ‘unșii’ cu referire la ungerea lor cu Spiritul Sfânt (1Petru 4:14,16; Evrei 1:9). De fapt, TOȚI care cred în Iesus, au primit ungerea Spiritului (comp. 2 Corinteni 1:21,22, cu Efeseni 1:13,14).



Calea Creștină

2018 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro